ἄρκον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Ἀνδρειωμένον Κουραμπιέν* (ἐλήφθησαν· περιμένω τὰ εὐχάριστα·) *Ἰωάννην Θ. Π.* (κάμε ὅπως σοῦ εἶπε ἡ μαμμά·) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (ζητεῖς ἀδύνατα· ὅταν ἔλθῃ; ἐξηγούμεθα προφορικῶς·) *Ἀντ. Α. Δελ.* (δὲν πειράζει, μὴ στενοχωρῆσαι·) *Θηλυκὸν Ἔφεδρον, Πατρίδα τῶν Ἡρώων* κτλ. κτλ.

Ἄνναν Βαλ., Ἀλέξ. Ἐμ. Ἀρ., Δοξασμένο Ἑλληνόπουλο, Κεραυνίαν. Θαλασσοπόρον τῶν Κυκλάδων, Εὐάγ. Κ. Ζαρ., Α. Π. Π. (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

Δαυλὸν τοῦ Κανόρη, Ι. Δ. Νικ. Ἀγγ. Ι. Ἰρμ., Δημ. Γ. Ζαμ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **23ην Ἰανουαρίου** θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἀπριλίου.

100. Λεξίγριφος

Ἐν δωδέκατον τοῦ χρόνου
Μ' ἐπιφώνημα ἂν συνδέσῃς,
Κ' εἰς αὐτὰ τὰ δύο ἀκόμη
Κερασφόρον ἂν προσθέσῃς,
Τῆς Μυθολογίας Τέρας
Εὔκολα θὰ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Κορφιατοπούλας

101. Στοιχειοτονόγριφος

Ἕνα γράμμα ἀφαιρεῖς
Ἀπὸ πέλαγος γνωστὸν
Καὶ τὸν τόνον καταβάζεις·
Καὶ μιὰ πόλι ἑλληνική
Γίνεται εἰς τὸ λεπτόν,
Ποῦ τὴν βλέπεις καὶ θαυμάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Δ. Φῶτοπούλου

102. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε Κᾶ κὶ βάλε Νῖ
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Ἀπὸ κεῖ ποῦ κατοικεῖς,
Κάτι τι ποῦ θὰ τό πῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγ. Π. Τσιτσεκλῆ

103. Μωσαϊκὸν

Τρουβίλλη καὶ Ρουένη,
Βορδὼ καὶ Ἀμιένη,
Ἀπό 'να των δανείζουν
Καὶ μί' ἄλλη σχηματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

104. Ψαροκόκκαλον

* * * \

μους καὶ τοὺς ἔκαμνε ἀκατοίκητους.

Γι' αὐτό, ἅμα ψήθηκαν τὰ πουλιά, ὁ Πέγκροφ ἔσβυσε τὴ φωτιά, ἀφίνων μόνον λίγη χόβολη.

Στὴς ὀκτώ, ὁ Νὰβ δὲν εἶχε γυρίσῃ ἀκόμη. Τώρα ὅμως μποροῦσαν νὰ ὑποθέσουν, ὅτι θὰ τὸν ἐμπόδισε ὁ καιρὸς καὶ ὅτι θὰ εἶχε τρυπώσῃ σὲ καμμιὰ σπηλιά, ὥς ποῦ νὰ περάσῃ ἡ θύελλα ἢ τουλάχιστον ὥς ποῦ νὰ ξημερώσῃ.

Τὸ κυνῆγι ἦταν τὸ μόνο φαγητὸ τοῦ δείπνου των. Ἔφαγαν μ' εὐχαρίστησι τὸ κρέας ἐκεῖνο, ποῦ ἦταν ἐξαίρετο. Ὁ Πέγκροφ μάλιστα καὶ ὁ Χάρμπερτ, ποῦ ὁ δρόμος τοὺς εἶχε ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξι, τὸ καταβρόχθισαν. Ἔπειτα, καθένας τραβήχθηκε στὴν ἄκρη, ὅπου εἶχε περάσῃ καὶ τὴν προηγούμενη νύκτα, κι' ὁ Χάρμπερτ δὲν ἄργησε νὰ ποιοιμηθῇ κοντὰ στὸ ναύτη, ποῦ εἶχε ξαπλωθῇ δίπλα στὸ τζάκι.

Ἔξω, ὅσο προχωροῦσε ἡ νύκτα, τόσο ἐθέριευε ἡ θύελλα. Ἦταν ἀνεμοστρόβιλος, ὅμοιος μ' ἐκεῖνον ποῦ εἶχε παρασύρῃ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ τὴ Ρισμόνδη ὥς τὸ νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Εὐτυχῶς, τὸ συσσώρευμα τῶν βράχων ποῦ ἀποτελοῦσε τὰ Καμίνια, ἦταν γερό. Μόνο οἱ πελώριοι ἐκεῖνοι ὄγκοι, ὅσοι δὲν ἐστέκοντο καλὰ ἰσορροπημένοι, ἔτρεμαν τώρα ἀπὸ τὴ βάσι τους. Ὁ Πέγκροφ, ποῦ ἐστήριζε τὸ χέρι του στὸν τοῖχο, αἰσθάνετο μ' ἀνατριχίλα αὐτὸ τὸ κούνημα. Ἐσυλλογίζετο ὅμως, μὲ τὸ δίκηο του, ὅτι δὲν ὑπῆρχε τόσος φόβος νὰ γκρεμισθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκείνη κατοικία. Ὁπωσδήποτε ἄκουε μ' ἀνησυχία τοὺς φοβεροὺς κρότους τῶν πετρῶν, ποῦ ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ γρανίτη κ' ἔπεφταν στὴν ἀκρογιαλιά. Μερικὲς μάλιστα κυλοῦσαν στὸ ἐπάνω μέρος τῶν Καμινιῶν, ὅπου ἔσπαζαν σὲ χίλια κομμάτια, ὅταν ἔπεφταν μὲ ὁρμή, κατακάθετα. Δυὸ φορὲς ὁ ναύτης σηκώθηκε καί, συρόμενος, ἔφθασε ὥς τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου, (*) διὰ νὰ ἰδῇ ἀπ' τὸ ἄνοιγμα ἔξω. Ἀλλὰ τὰ βλήματα αὐτά, ὄχι καὶ τόσο μεγάλα, δὲν ἀποτελοῦσαν κανένα κίνδυνο κι' ὁ ναύτης ἐγύριζε ἥσυχος στὴ θέσι του, δίπλα στὸ τζάκι.

Μ' ὅλους ἐκείνους τοὺς κρότους, ὁ Χάρμπερτ ἐκοιμᾶτο βαθειά. Ἐπιτέλους ὁ ὕπνος ἐνίκησε καὶ τὸν Πέγκροφ. Μόνον ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἔμενε ἄγρυπνος ἀπὸ ἀνησυχία. Μετανοοῦσε πολὺ ποῦ δὲν εἶχε συνοδεύσῃ τὸν Νάβ. Εἴδαμε, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε χάσῃ κάθε ἐλπίδα. Εἶχε τὸ ἴδιο προαίσθημα μὲ τὸν Χάρμπερτ κι' ὁ νοῦς του ἦταν ὅλο στὸν Νάβ. Γιατὶ ὁ μαῦρος νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ;.. Γύριζε καὶ ξαναγύριζε στὸν ἄμμο, ποῦ τοῦ ἐχρησίμευε γιὰ στρῶμα, χωρὶς νὰ πολυπροσέχῃ στὴν πάλη ἐκείνη τῶν στοιχείων. Κάπου - κάπου: τὰ μάτια

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 70.

του, βαρειὰ ἀπὸ τὴν κούρασι, ἔκλειναν μιὰ στιγμή, ἀλλὰ κάποιος γοργὸς στοχασμὸς τάνοιγε πάλι ἀμέσως...

Ἔτσι ἡ νύκτα προχωροῦσε. Στὴς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὁ Πέγκροφ, ποῦ ἐκοιμᾶτο ἐκείνη τὴν ὥρα, ἐκουνήθηκε δυνατά.

— Τί εἶνε; ἐφώναξε, ἐξυπνῶν καὶ συνερχόμενος μὲ τὴν συνειθισμένη τῶν θαλασσινῶν γρηγοράδα.

Ὁ ρεπόρτερ ἦταν σκυμμένος ἀπὸ πάνω του καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Ἄκου, Πέγκροφ, ἄκου!

Ὁ ναύτης ἐπρόσεξε, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς κρότους τῆς τρικυμίας.

— Εἶνε ὁ ἀέρας, εἶπε.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, ἀκροαζόμενος πάλι. Μοῦ φάνηκε σὰν νάκουσα...

— Τί;

— Γαυγίσματα σκύλου!

— Σκύλου; ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, καὶ πετάχθηκε ἀμέσως.

— Ναί... γαυγίσματα...

— Ἀδύνατο!.. Ἔπειτα, μὲ τέτοιο κακὸ ποῦ γίνεται ἔξω...

— Μὰ νά, ἄκου!

Ὁ Πέγκροφ ἀκροάσθηκε μὲ περισσότερη προσοχὴ καὶ πραγματικῶς ἐνόμισε, μιὰ στιγμὴ ποῦ δὲν φυσοῦσε ἀέρας, ὅτι ἀκούει ἀπὸ μακρυὰ σὰν γαυγίσματα.

— Ἔ;.. ἔκαμεν ὁ ρεπόρτερ, σφίγγων τὸ χέρι τοῦ ναύτη.

— Ναί, ναί... ἐψιθύρισε αὐτός.

— Ὁ Τόπ!.. εἶνε ὁ Τόπ! ἐφώναξε τότε ὁ Χάρμπερτ, ποῦ εἶχε ξυπνήσῃ.

Καὶ ὥρμησαν κ' οἱ τρεῖς στὴν ἔξοδο τῶν Καμινιῶν.

Ἐκοπίασαν φοβερὰ ὥς νὰ βγοῦν, γιατὶ ὁ ἄνεμος τοὺς ἔσπρωχνε μέσα. Ἐπιτέλους τὸ κατάφεραν. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν ὄρθιοι, παρὰ στηριζόμενοι στοὺς βράχους. Ἐκύτταξαν. Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ. Θάλασσα, οὐρανός, γῆ, ὅλα ἐφαίνοντο μαῦρα τὸ ἴδιο.

Ἔμειναν ἔτσι λίγες στιγμές, δερνόμενοι ἀπὸ τὸν ἄνεμο, μουσκευόμενοι ἀπὸ τὴ βροχή, τυφλωνόμενοι ἀπὸ τοὺς ἄμμους. Ἀλλὰ 'ς ἔνα διάλειμμα ἡσυχίας, ξανάκουσαν πάλι τὰ γαυγίσματα κ' ἐκατάλαβαν ὅτι ἤρχοντο ἀπὸ πολύ, πολὺ μακρυά.

Ἦταν βεβαιότατα ὁ Τόπ! Μόνος του ὅμως ἢ συντροφευμένος;.. Τὸ πιθανώτερο μόνος του. Γιατὶ ἂν ἦταν μαζί κι' ὁ Νάβ, ὁ Νὰβ θὰ ἔσπευδε νὰ φθάσῃ στὰ Καμίνια.

Δὲν μποροῦσαν ἐκεῖ ἔξω νὰ μιλοῦν: ὁ ἄνεμος δὲν τοὺς ἄφινε νἀκούγωνται. Ὁ ναύτης ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ρεπόρτερ, μ' ἕνα τρόπο ποῦ ἐσήμαινε «Σταθῆτε!» καὶ ξαναμπῆκε στὰ Καμίνια.

Σὲ λίγες στιγμὲς ξαναγύρισε μ' ἕνα δεμάτι κλαδιὰ ἀναμμένα. Ἕνα - ἕνα τὰ ἔρριχνε στὸ σκοτάδι σὰν ρουκέττες καὶ συγχρόνως ἔβγαζε σφυρίγματα δυνατά.

Στὸ σύνθημα αὐτό, ποῦ θὰ ἔλεγε κανείς ὅτι τὸ περίμενον, τὰ γαυγίσματα ἀποκρίθηκαν ἀπὸ πιὸ κοντά, καὶ σὲ λίγο ἕνας σκύλος χύθηκε μέσα στὸ διάδρομο. Ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ, κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ἔτρεξαν κατόπι του.

Ὁ ναύτης ἔρριξε λίγα κούτσουρα ἐπάνω στὰ κάρβουνα τοῦ τζακιοῦ καὶ μιὰ ζωηρὴ φλόγα ἐφώτισε τὴν κατοικία.

— Ὁ Τὸπ εἶνε! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.

Ἦταν πραγματικῶς ὁ Τόπ, ὁ θαυμάσιος ἀγγλονορμαδικὸς σκύλος τοῦ Κύρου Σμίθ, μὲ τἀκούραστα πόδια καὶ τὴ λεπτοτάτη ὄσφρησι.

Ἀλλὰ ἦταν μόνος του! Οὔτε ὁ κύριός του, οὔτε ὁ Νὰβ τὸν συνώδευαν!

Πῶς ὅμως τὸ ἔνστικτό του τὸν ὡδήγησε στὰ Καμίνια, ποῦ δὲν τὰ ἤξευρε; μάλιστα μὲ τέτοιο σκοτάδι καὶ μὲ τέτοια θύελλα; Αὐτὸ ἦταν ἀνεξήγητο. Ἀλλ' ἀκόμη πιὸ ἀνεξήγητο ἦταν, ὅτι ὁ Τὸπ δὲν ἐφαίνετο οὔτε κουρασμένος, οὔτε κἂν λερωμένος ἀπὸ λάσπες ἢ ἄμμους!

Ὁ Χάρμπερτ τὸν εἶχε τραβήξῃ κοντά του καὶ τοῦ ἔσφιγγε τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του. Ὁ σκύλος ἐστέκετο νὰ τὸν χαϊδεύουν κ' ἔτριβε τὸν λαιμό του στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ.

—Ἀφοῦ βρέθηκε ὁ σκύλος, θὰ βρεθῇ καὶ ὁ κύριός του! εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

— Ὁ Θεὸς κι' ὁ λόγος σας! ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ. Πᾶμε! Ὁ Τὸπ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ!

Ὁ Πέγκροφ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἐννοοῦσε κι' αὐτός, ὅτι ὁ ἐρχομὸς τοῦ Τὸπ ἦταν καλὸ σημάδι καὶ δὲν εἶχε πιὰ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ μηχανικὸς ἐχάθη γιὰ πάντα.

— Ἐμπρός! εἶπε.

Ξανασκέπασε προσεκτικὰ τὰ κάρβουνα τοῦ τζακιοῦ κ' ἔβαλε μερικὰ ξύλα στὴ στάκτη, γιὰ νὰ βροῦν φωτιὰ στὸ γυρισμό. Ἔπειτα ἐπῆρε μαζί του ὅ,τι εἶχε μείνῃ ἀπὸ τὸ δεῖπνο καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ καὶ τὸν Σπίλετ, βγῆκε ἔξω. Ὁ σκύλος προχωροῦσε μπροστὰ κι' ἄφινε μικρὰ γαυγίσματα, σὰ νὰ τοὺς προσκαλοῦσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ἡ θύελλα εἶχε τὴ μεγαλήτερη ἔντασι. Τὸ φεγγάρι, μικρὸ ἀκόμη, δὲν ἔχυνε τὸ ἐλάχιστο φῶς μέσ' ἀπὸ τὰ πυκνὰ σύννεφα. Νἀκολουθήσουν ἕνα ἴσιο δρόμο, ἦταν δύσκολο. Τὸ καλλίτερο ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν, ἦταν νἀφεθοῦν στὸ ἔνστικτο τοῦ Τόπ. Κι' αὐτὸ ἔκαμαν. Ὁ ρεπόρτερ κι' ὁ Χάρμπερτ ἐπήγαιναν πίσω ἀπὸ τὸν σκύλο κι' ὁ ναύτης πίσω ἀπ' ὅλους.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Ἕνας ἐπίλογος :—Ἀπὸ τὴν κατ' αὐτὰς ἐκδοθεῖσαν διάλεξιν τοῦ κ. Χ. Ἀννίνου περὶ τῶν ποιητῶν Παπαρρηγοπούλου καὶ Βασιλειάδου, ἀποσπῶμεν τὸν χαριτωμένον αὐτὸν ἐπίλογον :

«...Καὶ ὑποπτεύω, ὅτι ὑπέστην ἀκουσίως τὸ πάθημα ἑνὸς ἀδεξίου ἁγιογράφου, τὸ ὁποῖον θὰ διηγηθῶ μὲ τὴν ἄδειάν σας, ὡς τελικὸν ἐπίδορπιον τῆς παρούσης ὁμιλίας. Κάποιος Χριστιανὸς ἀνέθεσεν εἰς τὸν τεχνίτην αὐτὸν νὰ τοῦ ζωγραφίσῃ τὸν ἅγιον Γεώργιον, τοῦ ἔδωσε δὲ καὶ τὴν κατάλληλον σανίδα διὰ τὸ εἰκόνισμα. Ὁ ζωγράφος ὅμως, ἀντὶ νἀρχίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος, ἤρχισεν ἀπὸ τὸ κάτω. Ἐζωγράφισε τὸν δράκοντα, ἔπειτα τὰ πόδια τοῦ ἵππου, ἔπειτα τὸ σῶμά του καὶ τέλος τὸν ἀναβάτην. Ἀλλ' ὅταν ἔρθασεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Ἁγίου, δὲν ὑπῆρχε πλέον χῶρος. Ἐν τούτοις παρουσίασεν αὐτὸ τὸ κατασκεύασμα εἰς τὸν παραγγείλαντα. Οὗτος, βλέπων τὸν Ἅγιον ἀκέφαλον, ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν πῶς λείπει τὸ κεφάλι. Καὶ ὁ ζωγράφος ἀφελέστατα:

«— Δὲν μ' ἔρθασε τὸ σανίδι !

«Κυρίαι καὶ κύριοι, ἐξαιτούμενος τὴν συγγνώμην σας, σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι ἂν μοῦ ἀνατεθῇ ἄλλοτε παρομοία ἐντολή, θἀρχίσω τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ἐὰν δὲν πράξω τοῦτο καὶ τότε, σημαίνει ὅτι θὰ ἔχω χάσῃ τὸ κεφάλι. . . τὸ δικό μου».

***

Τὰ φυσέκια :—Εἰς τὸ βιβλίον του «Ἀρματωλοὶ καὶ Κλέφτες», ὁ ἱστορικὸς κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλους διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον.

Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, εἰς κάποιον νοικοκύρην πόλεως, ἐντελῶς ἀμάθητον ἀπὸ ὅπλα, ἔδωσαν ἕνα τουφέκι μὲ δώδεκα φυσέκια. Σὲ κάμποσῃ ὥρα, παρουσιάσθη καταϊδρωμένος εἰς τὸν ἀρχηγόν του καὶ τοῦ ἔδωσε δύο φυσέκια πίσω, λέγοντάς του:

— Πάρτα, καπετάνιο μου, αὐτὰ μοῦ περίσσεψαν, δὲν χωρεῖ ἄλλα τὸ τουφέκι μου !

Τὰ ἄλλα δέκα τὰ εἶχε βάλῃ ὅλα μέσα στὴν κάννη τοῦ τουφεκιοῦ του, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, πολὺ κοπιάσας διὰ τοῦτο !..

***

Καὶ ἄλλο:—Ἐκ τοῦ αὐτοῦ βιβλίου. Εἰς ἄλλον νοικοκύρην ἔδωσαν μιὰ γεμάτι κουμπούρα νὰ τὴν ρίξῃ. Ἐτέντωσε τότε ἐκεῖνος τὸ χέρι του κ' ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Ἐμπρός, τοῦ φωνάζουν, δός της φωτιά !..

Κ' ἐκεῖνος ἀπαντᾷ ἀπορῶν :

— Μὰ δὲν πέφτει ἀτή της.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΥΡΙΖΑ στὸ σπίτι ἀφῃρημένος, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι τίποτα. Ἦταν τὸ βράδυ τῆς περασμένης Κυριακῆς, πρὶν νἀνάψουν τὰ φανάρια, —ποῦ μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ τἄναβαν καθόλου, πρῶτο γιατὶ ἀργότερα θἄβγαινε τὸ φεγγάρι καὶ δεύτερο γιατὶ τώρα δὲν ὑπάρχει ἄφθονο γκάζι. Αὐτὸς εἶνε κι' ὁ λόγος ποῦ ἐγύριζα στὸ σπίτι νωρίς, ἀφῃρημένος καὶ χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι τίποτα... Ὅταν ἔξαφνα, στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, βρέθηκα πρόσωπο πρὸς πρόσωπο μ' ἕνα μικρὸ Πιερρότο. Φάντασμα νἄβλεπα, δὲν θὰ σάστιζα περισσότερο. . . Θὰ μοῦ πῆτε : Ἀποκρηὲς δεν εἶνε ; τί παράξενο νἀπαντήσῃ κανεὶς στὸ δρόμο ἕνα Πιερρότο, μιὰ Κολομπίνα ἢ ἕνα Ἀρλεκῖνο ; Ναί, ἀλλὰ σᾶς εἶπα ὅτι ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν συλλογιζόμουν τίποτα· ἄρα οὔτε ὅτι ἦταν Ἀποκρηές. Κι' ὥς νὰ τὸ θυμηθῶ καὶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν πρώτη ἔκπληξί μου, ἐπέρασαν κάμποσες στιγμές. Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ μικρὸς Πιερρότος μὲ εἶχε πλησιάσῃ καὶ τότε εἶχα δεύτερη ἔκπληξι : εἶδα ὅτι δὲν φοροῦσε μάσκα ! Μὰ πῶς γίνεται μασκαρᾶς χωρὶς μάσκα ; Ἢ εἶνε κανείς, ἢ δὲν εἶνε. Ἀλλὰ ὁ Πιερρότος ποῦ εἶχα μπροστά μου, καὶ ἦταν, καὶ δὲν ἦταν ! Κάτι τι λοιπὸν σὰν ἀμφίβιο, τέρας τῆς Μυθολογίας, ξωτικό, φάντασμα...

Τρίτη ἔκπληξις, αὐτὴ ὅμως εὐχάριστη : Τὸ προσωπάκι, ποῦ ἔλαμπε γελαστὸ ἀνάμεσα στὸ μυτερὸ καπέλλο καὶ στὴ πλατειὰ τραχηλιὰ τοῦ Πιερρότου, μοῦ ἦταν γνωστό : Ἀνῆκε 'ς ἕνα καλὸ κ' ἔξυπνο παιδὶ ἀπὸ τὴ γειτονειά μας. Γι' αὐτὸ μ' ἐπλησίασε, στάθηκε ἀντικρύ μου καὶ μὲ καλησπέρισε.

— Ἄ, ἔκαμα· ἐσὺ εἶσαι, Ἀντρέα ; Ποῦ νὰ σὲ γνωρίσω. . . χωρὶς μάσκα !

Ὁ μικρὸς Πιερρότος ἔβαλε τὰ γέλια.

—Τί λέτε! ἐφώναξε. Ἴσα-ἴσα ποῦ ἂν φοροῦσα μάσκα, δὲν θὰ μὲ γνωρίζατε.

— Δὲν ἔχεις δίκηο. Οἱ μασκαράδες γνωρίζονται εὐκολώτερα ὅταν φοροῦν μάσκα. Ἀλλ' ἂς τἀφίσωμε αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποῦ εἶνε κάπως πολύπλοκο. . . Καὶ δὲν μοῦ λές· τί τὴν ἔκανες τὴ μάσκα σου ;

Καινούργια γέλια ὁ μικρὸς Πιερρότος.

— Ἀστειεύεσθε ; φώναξε. Καὶ τί θέλατε νὰ τὴν κάνω ; Τὴν ἄφισα στὸ σπίτι καὶ. ... θὰ τὴ φορέσω τώρα ποῦ θὰ πάω.

— Ὄχι δά ! Ἔτσι τὸ συνηθίζεις ἐσύ ; . . Πέρσυ ὅμως ποῦ σὲ ξαναεῖδα μ' αὐτὰ τὰ μασκαράτικα, θυμοῦμαι καλά, ὅτι φοροῦσες καὶ μιὰ ἀστεία, ἄσπρη καὶ κόκκινη μάσκα.

— Αὐτή ! ἡ περσινή μου, ποῦ τὴν ἄφισα στὸ σπίτι. Μ' ἀλήθεια, δὲν ξέρετε, ὅτι στὸ δρόμο, δὲν ἐπιτρέπεται φέτος νὰ φανῇ κανεὶς μασκαρᾶς μὲ μάσκα;

— Μπᾶ ! καὶ γιατί ;

— Ἔτσι θέλει ἡ κυρία Ἀντάντ ! ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ μικρὸς Πιερρότος.

— Ἡ Ἀντάντ ; Καὶ πῶς αὐτό ;

— Ξέρω κ' ἐγώ ; Ὅπως ἀπαγορεύει τὸ ἄσπρο ψωμὶ καὶ τὸ ζωηρὸ φῶς, —δὲν βλέπετε ποῦ δὲν ἀναψαν ἀκόμη οὔτε ἕνα φανάρι ;—ἔτσι καὶ τὴς μάσκες.

— Ὅλα δηλαδὴ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀποκλεισμοῦ...

— Φυσικά. Γενικὴ ἀνωμαλία καὶ σκοτάδι. Κ' ἡ Ἀστυνομία, γιὰ νὰ μὴ συμβοῦν τίποτα παρατράγωδα, ἀπηγόρευσε νὰ βγαίνουν μασκαρεμένοι.

— Ἔκαμε πολὺ καλά. Ὥστε θἄχωμε Ἀπόκρηες χωρὶς μάσκες...

— Ἐννοεῖται.

— Ἄνοστες λιγάκι, ἔ ;

— Καθόλου! ἡ μάσκα δὲν κάνει τὴν Ἀποκρηά, ὅπως καὶ τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν παπᾶ. Ἔπειτα λείπουν τὰ σαχλὰ ἀστεῖα, τὰ χονδρὰ πειράγματα...

— Ὥστε ἐσὺ διασκεδάζεις...

— Γιατὶ ὄχι! Πῆγα σὲ τρία σπίτια σήμερα κ' ἐπέρασα λαμπρά, Παίξαμε, χορέψαμε, τραγουδήσαμε. . . Διασκεδάζουμε, βλέπετε, καὶ χωρὶς μάσκες ὅπως καὶ μὲ μάσκες. Χορταίνουμε καὶ μὲ μαῦρο ψωμί, ὅπως καὶ μὲ ἄσπρο. Βλέπουμε καὶ μὲ τὸ φεγγάρι, ὅπως καὶ μὲ τὰ ἠλεκτρικά. Ἅμα θέλῃ κανεὶς νὰ ζήσῃ. . .

— Αὐτὸ λέγεται ἀντοχή, ἔ ;

— Βεβαιότατα ! Δὲν θὰ πεθάνουμε μεῖς, ἐπειδὴ τὸ θέλουν αὐτοί. Τρῶμε, πίνουμε, ἐργαζόμαστε, γλεντᾶμε, κάνουμε καὶ ἀποκρηές. Ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ !

Μ' αὐτὸ ὁ μικρὸς Πιερρότος μὲ καληνύκτισε κ' ἐξεκίνησε χαρούμενος, πεταχτός, εὐτυχισμένος, τραγουδῶν στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου τὸν «Ἀητό». Ἔβλεπα τὴ λευκή του σιλουέττα νἀπομακρύνεται γοργά, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνουνταν πιὰ σὰν φάντασμα. Ἀπεναντίας, ἦταν κάτι τι τόσο ζωντανό, ἀκμαῖο, δυνατό!.. Κ' ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου ἀφῃρημένος, ἀλλὰ καὶ κάτι συλλογιζόμενος τώρα : Ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ !

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **A. FERGUSON**]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε πολὺ παράξενα! εἶπε ὁ Φραντζέσκος, μὲ γουρλωμενα ἀπὸ τὴν ἔκπληξι μάτια. Δὲν μᾶς ἀπαντοῦν ὅταν τοὺς μιλοῦμε καὶ δὲν λένε λέξι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Μὰ ποιοὶ εἶνε αὐτοί; γιατὶ κάνουν ἔτσι;..

Κυτταχθήκαμε πάλι οἱ δυό μας... Κάτι ἀπροσδιόριστο εἴχαμε φοβηθῆ. Ἡ ἰδέα ὅμως ὅτι μπορεῖ νὰ ἐκινδύνευε ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ μᾶς, δὲν μᾶς εἶχεν ἔλθῃ ἀκόμη.

— Θὰ εἶνε τίποτα παλιανθρῶποι, ποῦ ἦλθαν νὰ κλέψουν ξύλα, εἶπε σιγὰ ὁ Φραντζέσκος. Θὰ ἔμαθαν, ὅτι ὁ στ-νιὸρ πάντρε σας(*) λείπει, καὶ σκέφθηκαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀπουσία του.

— Ἄ, ὄχι! ἀποκρίθηκα. Ἄνθρωποι ποῦ σκοπεύουν νὰ κλέψουν ξύλα δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸ λιμάνι, ἴσα-ἴσα κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μας. Θὰ ἔκαναν τὸ γῦρο τοῦ νησιοῦ καὶ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ βγοῦν χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ κανένας.

Γιὰ νὰ ἔχω ἥσυχη τὴ συνείδησί μου, τοὺς ξαναφώνιαξα δυνατώτερα:

— Ἔ σεῖς, ἐκεῖ-κάτω!.. Ἀποκριθῆτέ μου, σᾶς παρακαλῶ. Ποιοὶ εἶσθε; τί θέλετ' ἐδῶ;

***

Τὰ πράγματα περιπλέκονται.

Καὶ πάλι, οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις! Ἀλλὰ τὸ βαρύ, τὸ βροντερὸ βῆμα δυὸ ἀνθρώπων, ποῦ ἄρχισαν νἀναιβαίνουν τὸ μονοπάτι, ἀντήχησε σὲ λίγο σὰν φοβέρα.

Τώρα πραγματικῶς ἐφοβήθηκα. Μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι ἀπὸ τὸν φόβο μου εἶχα παραλύσῃ. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι συνέτεινε κ' ἡ πυκνὴ ἐκείνη ὁμίχλη ποῦ δὲν μᾶς ἄφινε νὰ διακρίνωμε τίποτε σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μόνο μέτρου. Νὰ μὴ βλέπῃς τὸν ἐχθρό σου, νὰ μὴν ξέρῃς μὲ ποιὸν ἔχεις νὰ μετρηθῇς, εἶνε φοβερό, ὄχι μόνο γιὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ γιὰ μεγάλους. Τελοσπάντων, βασίλειο νὰ μοῦ χάριζαν ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν θὰποφάσιζα νὰ καταιβῶ τὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ προϋπαντήσω τοὺς σιωπηλοὺς ἐκείνους ξένους.

(*) Ἰταλ. ὁ κύριος πατέρας σας.

Εἶχα ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ πάρω τὰ πόδια μου στοὺς ὤμους καὶ νὰ τρέξω ἴσια στὸ σπίτι· καὶ τὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπο τοῦ Φραντζέσκου μοῦ ἔδειχνε καθαρά, ὅτι κι' αὐτὸς δὲν εἶχε πιὸ τολμηρὲς διαθέσεις.

Τὸ φιλότιμο ὅμως, ἡ ντροπή, μᾶς κρατοῦσε στὴ θέσι μας καὶ στεκόμαστε ἐκεῖ καὶ οἱ δυό, ἀκούοντες τὰ βαρειὰ βήματα ποῦ ἐξακολουθοῦσαν νἀναιβαίνουν, ἐνῷ ἡ καρδιές μας κτυποῦσαν δυνατά.

Ἐν τούτοις δὲν μπορούσαμε ἀκόμη νὰ ξέρωμε, ὅτι ἡ θέσις ἐκείνη ἦταν θάνατος, γιὰ τὸν ἕνα τοὐλάχιστο ἀπὸ μᾶς. Κ' ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε ἕνας τόσο μεγάλος κίνδυνος, θὰ ἔμεν' ἐκεῖ, ἀνύποπτος ὥς τὸ τέλος, ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἀνέβαιναν, δὲν ἐσκόνταβε σὲ μιὰ πέτρα, πρᾶγμα ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ κάτω. Καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔπεφτε, τὸν ἀκούσαμε νὰ προφέρῃ μιὰ βλασφημία, — μιὰ βλασφημία σικελική!

«Ὁ Φραντζέσκος ἅρπαξε τὸ χέρι μου...»
(Σελ. 80, στ. β')

Ὁ Φραντζέσκος ἐκλονίσθηκε, ἅρπαξε τὸ χέρι μου καὶ μοῦ τῶσφιξε σπασμωδικά.

— Οἱ Μπαρμπούτζηδες! ἐψιθύρισε μόλις καὶ μετὰ βίας κινῶν τὰ ξέθωρα χείλη του. Εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος!.. Θὰ μὲ σκοτώσουν!

Ἦταν τόσο χλωμός, ὥστε μοῦ ἐφάνη πῶς τὸν σκότωσαν κηόλα. Ὁ καλός μου Φραντζέσκος εἶχε γίνῃ πτῶμα ἀπὸ τὴν τρομάρα. Ἔ, δὲν εἶχε κι' ἄδικο! Ὅσο κι' ἂν δὲν ἦταν δειλός, ὁ νέος Σικελὸς εἶχε συνειθίσῃ, ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερή του ἡλικία, νὰ τρέμῃ τοὺς Μπαρμπούτζηδες. Μ' αὐτὸ τὸ φόβο ἐμεγάλωσε ὁ δυςτυχισμένος. Καὶ τὰ τραγικὰ περιστατικὰ ποῦ εἶχε ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του, δὲν ἦταν βέβαια τέτοια ποῦ νὰ τοῦ ἐξαλείψουν ἢ νὰ τοῦ ἐλαττώσουν αὐτὸ τὸ φόβο.

Κ' ἐγώ, καθὼς εἶπα, ἤμουν πολὺ τρομαγμένος. Τώρα ὅμως ἤξερα τί εἴδους κίνδυνος μᾶς ἀπειλοῦσε. Κ' ἔξαφνα, ὁ τρόμος τοῦ Φραντζέσκου ἔδιωξε τὸν δικό μου. Οἱ Μπαρμπούτζηδες ἦταν, δὲν ἦταν τίποτε φαντάσματα. Ἡ εὐκαιρία νὰ τοὺς ἰδῶ, νὰ τοὺς γνωρίσω, μοῦ παρουσιάζετο. Σὲ δυὸ λεπτὰ θὰ ἦταν ἐκεῖ μπροστά μου!

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ε'.—ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

[*Διάλεξις τοῦ κ. Ἀντ. Σ. Μάτεσι*]

Ὁ μεγαλήτερος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, ὁ κόμης Διονύσιος Σολωμός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ζάκυνθον τὸ 1798 καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Κέρκυραν τὸ 1856. Γόνος ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας, πλούσιος, ἐσπούδασε μόνον διὰ τὴν ἰδίαν του ψυχικὴν καλλιέργειαν καὶ διῆλθε τὴν ζωήν του μελετῶν καὶ γράφων, χωρίς ποτε νὰ ἐξασκήσῃ ἐπάγγελμα ἢ νὰ δεχθῇ ἀξίωμα. Εἰκοσαετής, εἶχε τελειώσῃ τὰς σπουδάς του, νομικὰς καὶ φιλολογικάς, εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅθεν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέτειραν, φέρων καὶ τὰ πρῶτά του ποιήματα γραμμένα ἰταλιστί. Ὁ φίλος του Σπυρίδων Τρικούπης, ὁ ἱστορικός, τὸν συνεβούλευσε τότε νὰ γράψῃ εἰς τὴν μητρικήν του γλῶσσαν καί, τὴν συμβουλὴν αὐτὴν ἀκολουθήσας ὁ Σολωμός, ἀνεδείχθη ὄχι μόνον ἕνας ἔξοχος ποιητής, ἀλλὰ καθαυτὸ ὁ γενάρχης καὶ ὁ θεμελιωτὴς τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Διότι ὅπως ὁ Δάντης εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ὁ Σολωμὸς ἐκαλλιέργησε τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἀνεδίδασεν εἰς περιωπὴν γλώσσης φιλολογικῆς, οἱ δὲ δοκιμώτεροι τῶν κατόπιν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ πεζογράφων ἠκολούθησαν τὸν δρόμον, ποῦ τοὺς ἄνοιξεν ὁ ποιητὴς τοῦ «Ὕμνου εἰς τὴν Ἐλευθερίαν». Ἐκτὸς τοῦ περιφήμου αὐτοῦ Ὕμνου, τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ Σολωμοῦ εἶνε ὁ «Λάμπρος», οἱ «Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι» καὶ ὁ «Ὕμνος εἰς τὸν Μπάϊρων». Δυστυχῶς τὰ περισσότερα δὲν ἐπρόφθασε νὰ τἀποτελειώσῃ, κ' ἔχουν μείνῃ ὡς ἀποσπάσματα. Ἀπὸ τὴν Κέρκυραν τὰ ὀστᾶ τοῦ Σολωμοῦ μετεφέρθησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον κ' ἐτάφησαν ἔξωθεν τῆς Ἀκτινικῆς Μητροπόλεως, ἐπὶ τῆς κεντρικῆς Πλατείας, ἡ ὁποία ὀνομάζεται ἔκτοτε «Πλατεῖα τοῦ Ποιητοῦ». Ἐπὶ τοῦ τάφου εἶνε στημένη ἡ προτομή του, εἰς δὲ τὴν Πλατεῖαν Γεωργίου Α' ὁ ἀνδριάς του, ἀποκαλυφθεὶς μετὰ πομπῆς τὸ 1902.

Εἰς Φραγκίσκαν Φραΐζερ

Μικρὸς προφήτης ἔρριξε
σὲ κορασιὰ τὰ μάτια,
Καὶ στοὺς κρυφοὺς του λογισμοὺς,
χαρὰ γεμᾶτος, εἶπε:
Ἂν γιὰ τὸ πόδια σου, Καλή,
κι' ἂν γιὰ τὴν κεφαλή σου,
Κρίνους ὁ λίθος ἔβγαζε,
χρυσᾶ στεφάνια ὁ ἥλιος,
Δῶρο δὲν θἄτανε γιὰ σὲ
καὶ γιὰ τὸ μέσα πλοῦτος:(*)
Ὥμορφος κόσμος, ἠθικός,
ἀγγελικὰ πλασμένος!

Στὴν εἰκόνα τῆς μικρῆς ἀνεψιᾶς(**)

Ὅπως μένεις μέσ' στὸ νοῦ μου
Ὅσο ζῶ καὶ στὴν καρδιά,
Μεῖνε, τέκνο τοῦ ἀδελφοῦ μου,
Καὶ στὰ μάτια μου μπροστά.

Μεῖνε... Ἐπάλαιβε τὸ σῶμα
Ἡ ψυχή σου ὥς ποῦ νὰ βγῇ
Καὶ συχνάνοιγες τὸ στόμα
Κσὶ δὲν ἤξερες γιατί.

Λίγο ἐχάρηκες τὸ φῶς σου
Ὡς ποῦ ἐπέρασες γλυκά,
Ἀπ' τὰ σπλάχνο τῆς μητρός σου,
Στοῦ πατρὸς τὴν ἀγκαλιά.

Γλυκοὶ ἐστάθηκαν μὰ πλάνοι
Τῶν γονιῶν σου οἱ στοχασμοί:
Γάμου σοῦ ἔβλεπαν στεφάνι,
Κι' ἄλλο φόρεσες ἐσύ!

(*) Οὐδέτερον: *τὸ πλοῦτος-τὰ πλούτη*, ὅπως *τὸ σκότος-τὰ σκότη, τὸ πλάτος-τὰ πλάτη*. Ὁ Σολωμὸς ἔπῃρε τὸν τύπον ἀπὸ τὴν ζακυνθινὴν γλῶσσαν.

(**) Τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ εὑρέθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολωμοῦ, γραμμένον ὀπίσω ἀπὸ μίαν εἰκόνα τῆς κόρης τοῦ ἀδελφοῦ του, ποῦ ἀπέθανε μικρά.

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΠΟΥ ΕΓΕΙΝΕ ΑΓΑΛΜΑ

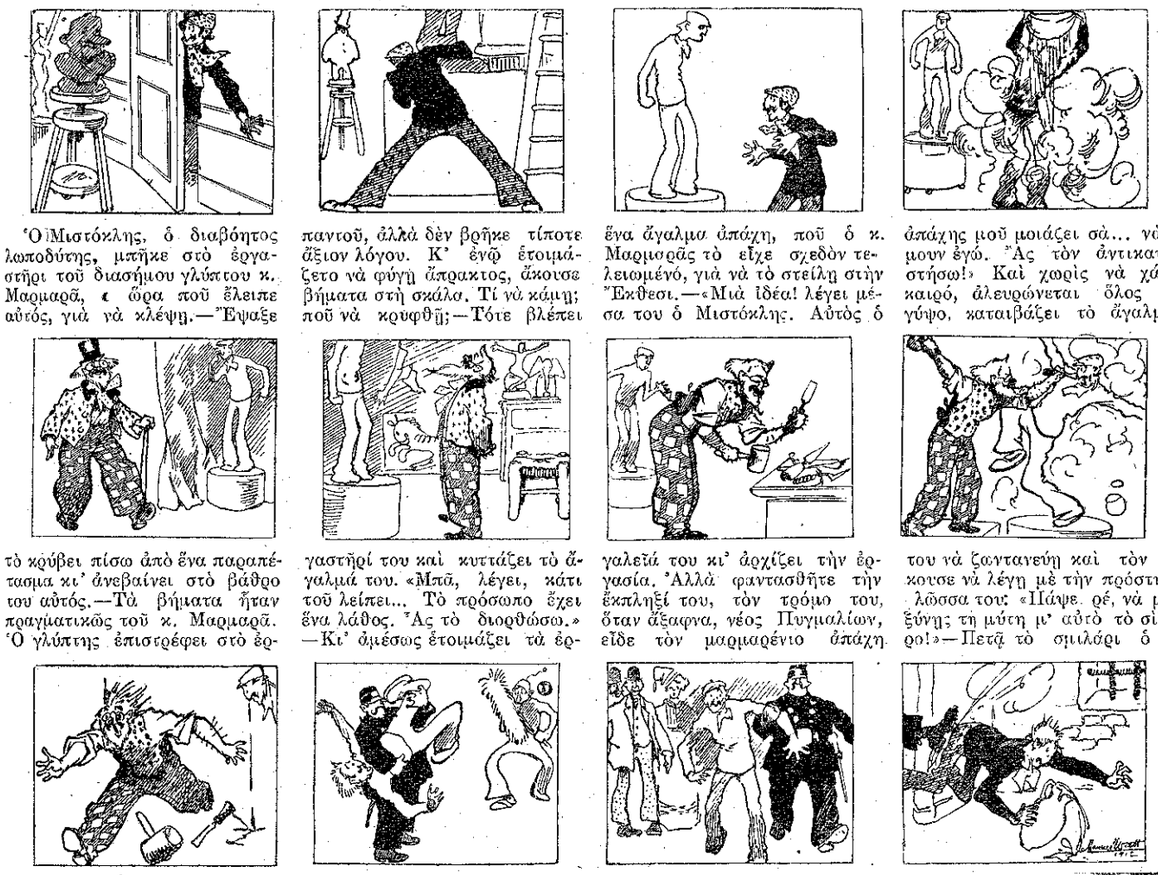

Ὁ Μιστόκλης, ὁ διαβόητος λωποδύτης, μπῆκε στὸ ἐργαστῆρι τοῦ διασήμου γλύπτου κ. Μαρμαρᾶ, ἐ ὥρα ποῦ ἔλειπε αὐτός, γιὰ νὰ κλέψῃ.—Ἔψαξε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν βρῆκε τίποτε ἄξιον λόγου. Κ' ἐνῷ ἑτοιμάζετο νὰ φύγῃ ἄπρακτος, ἄκουσε βήματα στὴ σκάλα. Τί νὰ κάμῃ; ποῦ νὰ κρυφθῇ;—Τότε βλέπει ἕνα ἄγαλμα ἀπάχη, ποῦ ὁ κ. Μαρμαρᾶς τὸ εἶχε σχεδὸν τελειωμένο, γιὰ νὰ τὸ στείλῃ στὴν Ἔκθεσι.—«Μιὰ ἰδέα! λέγει μέσα του ὁ Μιστόκλης. Αὐτὸς ὁ ἀπάχης μοῦ μοιάζει σὰ... νὰ ἤμουν ἐγώ. Ἂς τὸν ἀντικαταστήσω!» Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἀλευρώνεται ὅλος μὲ γύψο, καταιβάζει τὸ ἄγαλμα, τὸ κρύβει πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα κι' ἀνεβαίνει στὸ βάθρο του αὐτός.—Τὰ βήματα ἦταν πραγματικῶς τοῦ κ. Μαρμαρᾶ. Ὁ γλύπτης ἐπιστρέφει στὸ ἐργαστῆρί του καὶ κυττάζει τὸ ἄγαλμά του. «Μπᾶ, λέγει, κάτι τοῦ λείπει... Τὸ πρόσωπο ἔχει ἕνα λάθος. Ἂς τὸ διορθώσω.»—Κι' ἀμέσως ἑτοιμάζει τὰ ἐργαλεῖά του κι' ἀρχίζει τὴν ἐργασία. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξί του, τὸν τρόμο του, ὅταν ἄξαφνα, νέος Πυγμαλίων, εἶδε τὸν μαρμαρένιο ἀπάχη του νὰ ζωντανεύῃ καὶ τὸν ἄκουσε νὰ λέγῃ μὲ τὴν πρόστυχη λῶσσα του: «Πάψε ρέ, νὰ μοῦ ξύνῃς τὴ μύτη μ' αὐτὸ τὸ σίδερο!»—Πετᾷ τὸ σμιλάρι ὁ κ. Μαρμαρᾶς καὶ ὅπου φύγῃ-φύγῃ... Ἀλλὰ στὴς φωνές του, τρέχει ἡ ἀστυνομία, περικυκλώνει τὸ σπίτι καὶ τσακώνει τὸν καλό σου Μιστόκλη, ποῦ εἶχε μείνῃ κλεισμένος μέσα.—Τί γέλια ποῦ ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι στὸν δρόμο, ποῦ ἔβλεπαν τὸν Μιστόκλη ἀλευρωμένο σὰν παλειάτσο, χωρὶς νὰ εἶνε ἀκόμη ἀποκρηές!..—Οἱ χωροφύλακες τὸν ὡδήγησαν ἴσα στὴ φυλακή, κ' ἐκεῖ ὁ φιλαράκος ἔμαθε πόσο κοστίζει 'ς ἕνα λωποδύτη νὰ γίνεται ἄγαλμα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΡΟΛΟΓΙ

(*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 73*)

Ἀλλ' αὐτὸς θὰ τὸ κατώρθωνε! Θὰ ἔκαμνε τὴν ἐφεύρεσι καὶ θἄφινε νὰ πιστευθῇ ὅτι ἦταν τοῦ κ. Λεπίν. Τί τὸν ἔμελε τὸν φτωχὸ γιὰ τὴ δόξα; τί ἀνάγκη ἦταν νἀκουσθῇ τὄνομά του; καὶ ποιὸς τὸν ἐλογάριαζε, ποιὸς τὸν ἤξερε ἀλλοιώτικα παρὰ ὡς Σιγαλό;... Τοῦ ἔφθανε μόνο, ὅτι θὰ ἐπλήρωνε ἔτσι τὸν πρῶτο καλὸ λόγο ποῦ ἄκουσε ποτέ, τὴν μόνη καλωσύνη ποῦ τοῦδειξε ἄνθρωπος στὸν κόσμο. Κι' αὐτὸ θὰ τὸν ἔκανε εὐτυχισμένο, θὰ ἔχυνε λίγο βάλσαμο στὴν πονεμένη κι' ἀποθαρρυμένη ψυχή του.

Ἔπρεπε λοιπὸν χωρὶς ἄλλο, νἀνακαλύψῃ τὴν τελειοποίησι τοῦ ρολογιοῦ τῆς τσέπης. Δὲν θὰ ἡσύχαζε στιγμή, ἂν δὲν εὕρισκε τὸν τρόπο. Ὁ Λεπὶν εἶχε ἀπελπισθῇ, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θἀπελπίζετο. Τὸ ἤθελε τόσο πολύ!..

Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ ἐσυλλογίζετο. Τὸ μέτωπό του, ζαρωμένο στὴ μέση, μαρτυροῦσε τὴν προσπάθεια ποῦ ἔκανε, γιὰ νὰ συγκεντρώνῃ τὸ νοῦ του 'ς αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐγύρισε στὴν καμαρούλα ποῦ κατοικοῦσε ὁλομόναχος,—γιατὶ δὲν εἶχε γονεῖς κι' οὔτε τοὺς γνώρισε ποτέ,—πῆρε χαρτὶ καὶ μολύβι καὶ ἄρχισε νὰ σχεδιάζῃ, νὰ σβύνῃ, νὰ λογαριάζῃ, ἀτέλειωτα...

Ἀπὸ ἐκείνη ἀκόμη τὴν ἐποχή, ὁ μηχανισμὸς τοῦ ρολογιοῦ τῆς τσέπης ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν καναλωτὸ κῶνο, ὅπου τυλίγεται ἡ χαλύβδινη ἀλυσιδίτσα, ὅταν κουρδίζεται τὸ ρολόγι, καὶ ἀπὸ τὸν ἕλικα, τὸ κοινῶς λεγόμενο ἐλατήριο. Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ κομμάτια ἦταν κλεισμένα ἀνάμεσα σὲ δυὸ δίσκους στρογγυλοὺς καὶ κυρτούς, κι' αὐτοὶ οἱ δίσκοι ἔδιναν τὸν ὑπέρμετρο ἐκεῖνον ὄγκο στὸ ρολόγι. Ἄν ἦτο τρόπος νὰ λείψῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό, τὸ ρολόγι θὰ ἐγίνετο λεπτότερο. Ἀλλὰ μὲ τί νἀντικατασταθῇ ὁ δίσκος;

Ἡ αὐγὴ βρῆκε τὸν τεχνίτη νὰ ζητῇ ἀκόμη τὴ λύσι τοῦ δυσκόλου αὐτοῦ προβλήματος. Ἀλλὰ κι' ὅλη τὴν ἄλλη μέρα, χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανένα τίποτα, αὐτὸ ἐσυλλογίζετο μονάχος του... Ἐπιτέλους, τὴν δεύτερη νύκτα, μιὰ ἰδέα, μιὰ ἔμπνευσις ἐτρώτισε ξαφνικὰ τὸ μυαλό του: Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ δίσκους μποροῦσε νἀντικατασταθῇ μὲ χωριστά, ἐπίπεδα κομμάτια, «γεφύρια» ὅπως τὰ λέγουν στὴν τέχνη, κ' ἐπάνω 'ς αὐτὰ νὰ καρφωθοῦν στερεὰ οἱ ἄξονες ποῦ ἐχρειάζοντο γιὰ τὴν κίνησι τοῦ ἐλατηρίου. Ὁ Σιγαλὸς ἄφισε κραυγὴ χαρᾶς, τὴν μόνη ἴσως ποῦ βγῆκε ποτὲ ἀπὸ τὰ μαραμένα του χείλη. Εἶχε βρῇ τὸ μυστικό, ποῦ θὰ ἐπέτρεπε στοὺς ὡρολογοποιοὺς νὰ κατασκευάζουν στὸ ἑξῆς λεπτότερα ρολόγια!

Τὴν ἄλλη μέρα, παρουσίασε στὸν κ.

Λεπὶν τὰ σχέδια τῆς ἐρευρέσεώς του. Ὁ ὡρολογοποιὸς καταχάρηκε κ' ἔδωσε διαταγὴ νὰ κατασκευασθοῦν ἀμέσως τὰ καινούργια κομμάτια. Ἡ ἰδέα τοῦ Σιγαλοῦ ἐδοκιμάσθη κ' εὑρέθη πολὺ πρακτική. Ὁ Λεπὶν τὴν ἐπῆρε, τὴν υἱοθέτησε καὶ μόνο τὸ δικό του ὄνομα πέρασε στὴν ἀθανασία. Ὁ φτωχὸς Σιγαλός, ὁ ἀφανὴς τεχνίτης, δὲν ἔλαβε παρὰ λίγα χρήματα, ποῦ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ περάσῃ τὴν ἐπίλοιπη ζωή του μὲ κάποιαν ἄνεσι. Ἀλλὰ ἡ μεγαλητέρα του ἀνταμοιβὴ ἦταν τὸ χαρούμενο γέλιο, ποῦ ἐρώτισε τὸ πρόσωπο τῆς κόρης, ὅταν, κατὰ τὴν ὑπόσχεσί του, τῆς παρουσίασε, σὲ ὀκτὼ ἡμέρες, ποῦ ξαναπῆγε στὸ μαγαζὶ μὲ τὸ πατέρα της, τὸ πρῶτο μικρό, γυναικεῖο ρολόγι ποῦ κατασκευάσθηκε στὴ Γαλλία!

Ἔτσι, ἡ μεγάλη ἐφεύρεσις, ποῦ ἔγεινε ἀφορμὴ νὰ ἐξελιχθῇ γρήγορα τὸ ρολόγι τῆς τσέπης καὶ νὰ φθάσῃ στὴ σημερινὴ τελειότητα, χρεωστεῖται σὲ ὁ γλυκὸ χαμόγελό καὶ στὸν καλὸ λόγο μιᾶς συμπαθητικῆς κόρης πρὸς ἕνα ἀπόκληρο αὐτοῦ τοῦ κόσμου...

(Cl. Leclerc) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Ὅλοι ξέρουμε, πῶς ἡ Κίνα εἶνε ἕνα μεγάλο Κράτος, πολὺ μακρὰ ἀπὸ 'δῶ. Οἱ ἄντρες ἔχουν μιὰ μακρὰ κοτσίδα ποὺ κρέμεται ἀπὸ πίσω· αὐτὴ εἶνε τὸ καμάρι τους. Ὑπάρχουν πιὸ πολλοὶ Κινέζοι στὴν Κίνα παρὰ κάτοικοι σὲ καμμιὰ ἄλλη χώρα τοῦ κόσμου· καὶ γι' αὐτὸ εἶνε κοὶ τόσο πάρα πολλοὶ φτωχοί, ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ πεῖνα. Ὅταν βγῇ κανεὶς λίγο πάρα ἔξω ἀπο τὴς μεγαλήτερες πόλεις, ἢ ἔξω στὰ χωριά, πνίγεται ἀπὸ μεγάλα κοπάδια μικρῶν παιδιῶν· δὲν βλέπει κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἔρχονται, μὰ μόλις ἐρθῇ κοντὰ κανένας ξένος, μαζεύονται τριγύρω του περίεργα, τολμηρὰ ἢ φοβισμένα, κατὰ τὴν διάθεσι ποῦ ἔχουν οἱ μεγάλοι τους στὸ χωριό, φιλική ἢ ἐχθρική. Ὅταν δὲν τύχῃ νὰ εἶνε ἡ κινέζικη πρωτοχρονιά, ποῦ τὴν γιορτάζουν τὸν δικό μας τὸν Φλεβάρη, δὲν πολυβλέπει κανεὶς ἐν τούτοις τὰ κινεζόπαιδα. Εἶνε ἀλήθεια, πῶς τὰ φτωχόπαιδα τρέχουν συχνό, σὰν μικροὶ ζητιάνοι, ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν διαβάτη, πολλὲς φορὲς πολλὰ μίλια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρουνε ἕνα ἄθλιο χάλκινο νόμισμα· μὰ οἱ πιὸ πλούσιοι ἔχουν τὰ παιδιά τους μέσα σὲ αὐλὲς καὶ περιβόλια, φραγμένα μὲ ψηλοὺς τοίχους.

Τὴν πρωτοχρονιὰ τουναντίον βλέπει κανεὶς τοὺς γονεῖς νὰ βγαίνουν περίπατο μαζὶ μ' αὐτά, στολισμένα μὲ τὰ καλύτερά τους φορέματα, σὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ χρώματα: οὐρανί, πράσινο κίτρινο ἢ λιλά. Γιὰ τοὺς νεοφερμένους εἶνε δύσκολο νὰ ποῦνε, ποιὰ εἶνε ἀγόρια καὶ ποιὰ κορίτσια: τὸ μόνο ποῦ τὰ ξεχωρίζει, εἶνε τὸ μαλλιὰ καὶ τὸ κόψιμο τῆς φόρεσιᾶς. Τὰ μικρὰ ἀγόρια φαίνονται τόσο ἀστεῖα μὲ τὸ μικρὸ κουρεμένο τους κεφαλάκι! Μόλις γίνουν μιᾶς ἑβδομάδος, ὀρχίζουν οἱ γονεῖς νὰ δένουν ἕνα μικρὸ σκουλαρίκι στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ τους, γιὰ νὰ σχηματίσουν τὸ «καμιτσίκι» τοῦ μέλλοντος· τὸ τυλίγουν μὲ μιὰ κόκκινη κλωστίτσα καὶ μο ἀζει μὲ οὐρίτσα ποντικοῦ. Τῶν κοριτσιῶν πάλι τὰ μαλλιὰ εἶνε μαζωμένα στὴν κορφὴ τοῦ κεφαλιοῦ μὲ μικρὲς ἀσημένιες ἢ χρυσὲς φουρκέττες, καθόσο οἱ γονεῖς εἶνε περισσότερο ἢ λιγώτερο πλούσιοι. Ἔτσι στολισμένα ἀκολουθοῦν τοὺς γονεῖς τους ἔξω στοὺς δρόμους, ἢ καί, καμμιὰ φορά, τοὺς γίνεται ἡ χάρι νὰ πᾶνε καὶ μαζί τους στὸ θέατρο, ποῦ γι' αὐτὰ εἶνε μιὰ μεγάλη διασκέδασι. Οἱ Κινέζοι ἀγαποῦν ποιὸ πολὺ τοὺς γιούς τους, γιατὶ οἱ γιοί, κατὰ τὴν πολιὰ συνήθεια, ἔχουνε τὴν ὑποχρέωσι νὰ φροντίζουν γιὰ τοὺς γονεῖς τους, ὅταν αὐτοὶ δὲν μποροῦνε πιὰ νὰ δουλεύουν. Ὅταν γεννηθῇ ἀγοράκι, εἶνε πάντα μεγάλη γιορτὴ στὴν οἰκογένεια· ὅλοι οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ ἔρχονται γιορτοστολισμένοι μὲ δῶρα γιὰ τὸ μωρὸ καὶ τὴ μαμμή του, τό στολίζουν μὲ κατακόκκινες φασκιὲς καὶ μεταξωτὸ σκουφάκι καὶ πάνω σ' αὐτὸ ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ σπιτιοῦ καρφώνουν χρυσᾶ ἢ ἀσημένια χαϊμαλιὰ καὶ μικρὲς χρυσωμένες κουκλίτσες, ποὺ φέρνουν εὐτυχία, καὶ τὸ γυρίζουν παντοῦ θριαμβευτικά. Ἂν ὅμως τουναντίο ἔρθῃ κοριτσάκι, ὅλ' ἡ οἰκογένεια εἶνε ἀπογοητευμένη· οὔτε συγχαρητήρια οὔτε δῶρα· καὶ ἂν οἱ γονεῖς εἶνε φτωχοὶ ἄνθρωποι, σκέπτονται, ἂν πρέπει καθόλου νὰ τὴν ἀφίσουν στὴ ζωὴ ἢ νὰ τὴν πνίξουν σὰν γατάκι, ἢ καὶ νὰ τὴν πουλήσουν. Κανέναν δὲν εἶνε, ποῦ νὰ τὴν θέλῃ, καὶ ἡ μαμά της κλαίγει γιὰ τὸ κακόμοιρο. Ὅταν γίνῃ τριῶν τεσσάρων χρονῶν, πρέπει νὰ εἶνε ντυμένο τῶν πιὸ μικρῶν καί, στὰ πέντε χρόνια ἀρχίζει τὸ «ποδοσφίξιμο» (δηλ. τὸ μικρὸ ποδαράκι σφίγγεται στενά, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν μπορῇ νὰ μεγαλώσῃ πολὺ πιὰ καὶ νὰ πάρῃ σχῆμα στρογγυλωπό)· κάμποσα μικρὰ κοριτσάκια πεθαίνουν ἀπὸ τὰ βάσανα, ποῦ τοὺς προξενοῦν μὲ «τὰ μικρὰ ποδαράκια.» Εἶνε λυπηρὸ νὰ εἶνε κανεὶς μικρὸ κοριτσάκι στὴν Κίνα.

Μιὰ φορὰ ἦρθε ἕνας ἄνθρωπος στὸ σπίτι μου μὲ δυὸ κοφίνια· τὰ πουλοῦσε δυὸ δραχμὲς τὸ κομμάτι καὶ ὅταν τ' ἄνοιξα, βρῆκα ἀπὸ ἕνα μικρὸ γυμνὸ κοριτσάκι στὸ καθένα!

Μόλις τὰ φτωχὰ ἀγόρια γίνουν 6 - 7 χρονῶν, ὑποχρεώνονται νὰ κερδίζουν γιὰ τὸ σπίτι τους. Σὲ μιὰ μεγάλη καινούργια οἰκοδομὴ γιὰ τηλεγραφεῖο, μπροστὰ ἀπὸ τὰ παράθυρά μου, ἔβλεπα μῆνες καὶ μῆνες ἕνα κοπάδι ἀπὸ μικρὰ - μικρὰ ἀγοράκια κάθε μέρα νὰ δουλεύουνε στὸ γιαπί. Μοιάζανε μὲ μικροὺς κουρελοσωροὺς μὲ τὰ σακάκια τους τὰ παραγεμισμένα μὲ βάτα. Μόλις μποροῦσανε νὰ σέρνουν τὴς κανονισμένες τέσσαρες τοιχόπετρες, κι' ὅμως ὑπομονετικὰ κ' εἰρηνικὰ δουλεύανε τὰ κακόμοιρα ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ μιὰ πενγάρα καὶ τὸ φαΐ τους. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, τοὺς κουβαλούσανε στὸν τόπο τῆς δουλειᾶς τους μεγάλους κουβάδες γεμάτους βρασμένο ρύζι, κάτι φτωχικὰ χορταρικὰ καὶ τσαΐ. Τότε βγαίναν μπροστὰ καὶ τὰ ξυλαράκια τοῦ φαγιοῦ(*) καὶ καθένας ἐλάβαινε ἕνα κεσὲ ρύζι. Μὲ τὰ ξυλαράκια παίρνανε ὅλοι ἀπὸ τὰ κοινὰ χορταρικὰ κ' ἕνα χλιαρὸ τσαΐ· ἔκλεινε τὸ γεῦμα, ποῦ πάντα τ' ἀποτελοῦσαν τὰ ἴδια πρόστυχα φαγειά. Μεγάλοι καὶ μικροὶ καθόντουσαν στὸ χῶμα ἢ στοὺς πετροσωρούς, εἰρηνικὰ καὶ λιτά. Ὁ Κινέζος δὲν πίνει ποτὲ μπύρα οὔτε ρακί, καὶ ποτέ μου δὲν εἶδα νὰ τσακώνουνται οὔτε ἀγόρια οὔτε μεγάλοι στὴν Κίνα.

Μιὰ παρηγοριὰ ἔχουνε ὅλα τὰ κοριτσια, μεγάλα καὶ μικρά, νὰποκτήσουν μιὰ φορὰ ἕνα γυιό. Τότε ἔρχονται τὰ καλά τους χρόνια· γιατὶ ἕνας Κινέζος τιμᾷ καὶ σέβεται τὴν μητέρα του· ὑπακούει καὶ ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς του, ὅσο ζοῦν, καὶ ὅταν πεθάνουν, δὲν τοὺς ξεχνάει, ἀλλὰ περιποιεῖται τοὺς τάφους τους μὲ περισσότερη προσοχὴ καὶ ἀγάπη ἀπὸ κάθε Εὐρωπαῖο.

(*Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Δανικὸ τῆς Ἄγγνες Μπέρνερ*). *Φ. Ν. Χ.*

(*) Σημ. τ. μεταφρ. Οἱ Κινέζοι ἀντὶ πηρούνια, μεταχειρίζονται κάτι ξυλαράκια καὶ μ' αὐτὰ τρῶνε μὲ πολλὴ τέχνη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

ΕΤΟΣ Α'.—ΑΡΙΘ. 2

ΡΕΥΜΑ ΚΑΙ ΜΥΛΟΣ

«Παρατηρῶ» ἔλεγε τὸ ρεῦμα πρὸς τὸν μύλον, «ὅτι ἀλέθεις τὰ κοκκιὰ τόσον καλὰ καὶ μὲ τόσην εὐχαρίστησιν, ὅπως καὶ τὸν καλλίτερον σῖτον».

«Βεβαίως», εἶπε κροτῶν ὁ μύλος· «μήπως τάχα δὲν εἶμαι διὰ νὰ ἀλέθω; ἔπειτα, ὅσον καὶ ἂν ἐργάζομαι; τί μὲ μέλει ὁποίαν ἐργασίαν κάμνω; Ἡ ἰδική μου δουλειὰ εἶνε νὰ ὑπηρετῶ τὸν κύριόν μου καὶ ἠξεύρω πολὺ καλά, ὅτι εἶμαι ἐπίσης χρήσιμος ἐὰν ἀλέθω τὸ καλλίτερον σεμιγδάλι ἢ τὸ χειρότερον ἀλεῦρι. Ἡ τιμή μου δὲν ἔγκειται εἰς τὸ νά κάμνω λεπτὰς ἐργασίας, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ ἐκτελῶ πᾶν ὅ,τι μοὶ φέρουν ὅσον δύγαμαι καλλίτερον».

Τὸ αὐτὸ ὀφείλουν νὰ πράττουν καὶ ὅλοι οἱ παῖδες καὶ τὰ κοράσια: δηλαδὴ νὰ ἐκτελοῦν τὰς παραγγελίας τῶν γονέων των καὶ παντὸς ἀνωτέρου των, ὅσῳ δύνανται μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀκρίβειαν καὶ τότε ἂς εἶνε βέβαιοι, ὅτι θὰ γίνωσιν ἀξιαγάπητοι καὶ χρήσιμοι ἄνθρωποι.

***

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

— Ὁ ἀναγνωρίζων καὶ ἀποστρεφόμενος τὴν πλάνην του δὲν ἀποδεικνύει ἀστάθειαν χαρακτῆρος. Πρέπει νὰ ὁμολογῶμεν ἀφελῶς ὅτι ἐν εἴδομεν καλῶς, ὅτι ἠπατήθημεν. Ἐπιμονὴ εἰς τοιαύτην περίστασιν μαρτυρεῖ μωρὰν ἀλαζονίαν.

— Ὁ εὐχαριστούμενος νἀκούῃ κακολογίας κατ' ἄλλου συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν φιλοκατηγόρων.

— Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀντὶ τῆς ἀληθείας λέγει ψεύδη, εἶνε ἔνοχος ὅσον καὶ ἐκεῖνος, ὅστις δίδει κίβδηλον νόμισμα ἀντὶ ἀληθοῦς.

— Ἡ ἀχαριστία εἶνε κακία ὑπερφυσική· καὶ αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῷα εἶνε εὐγνώμονα.

— Ἡ εὐδαιμονία τῶν πλουσίων δὲν συνίσταται εἰς τὰ ἀγαθά, τὰ ὁποῖα ἔχουν, ἀλλ' εἰς τὰ καλά, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ κάμουν.

***

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ἀριθ. πρωτ. 2040

Διεκπ. 1411

Περίληψις

Περὶ μηνιαίου περιοδικοῦ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως

Πρὸς τοὺς Ἑλληνοδιδ. καὶ Δημοδιδασκάλους

«Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων», περιοδικὸν κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον τῇ συμπράξει λογίων εἰδικῶν περὶ τὰ παιδαγωγικά, περιέχει εὔχυμον καὶ εὔληπτον ὕλην, χρήσιμον πρὸς τὴν ἐπίρρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ ἰδίως αἰσθήματος τῶν παίδων καὶ ἐπιτηδείαν, ὡς ἐκ τοῦ πρώτου φύλλου συγγομεν, πρὸς ἠθικὴν αὐτῶν μόρφωσιν. Ἐπιθυμοῦντες νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῆς ἐκδόσεως τόσῳ ὠφελίμου καὶ τόσῳ εὐώνου τῇ ἁπαλῇ ἡλικίᾳ περιοδικοῦ, ἐγκλείομεν ὑμῖν ἀντίτυπα τῆς ἀγγελίας τῶν ἐκδοτῶν καὶ συνιστῶμεν νὰ προτρέψητε τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί. Τὰς ἀγγελίας θέλετε ἐπιστρέψει πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Μαρτίου 1879

Ὁ Ὑπουργὸς

Α. Δ. Αὐγερινὸς *Ι. Ἐμμανουήλ.*

Σημείωσις τοῦ Ἀνανία:—Ὥστε ὁ πρῶτος ξεσπαθώσας ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως ὑπῆρξε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας!

***

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Παιδίον τι ἐπώλησε 4 ὀκ. μήλων καὶ ἔλαβε τόσας δραχμὰς ὅσας ὀκάδας μήλων ἔπρεπε νὰ πωλήσῃ διὰ νὰ λάβῃ δραχμὰς 9.

Πόσας δραχμὰς ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν 4 ὀκ. μήλων; ἢ πόσας ὀκάδας μήλων ἔπρεπε νὰ πωλήσῃ, διὰ νὰ λάβῃ 9 δραχμάς;

Εἰς τέσσαρας ἐγείρομαι
πόδας ὑπερηφάνως.
Φρουρῶ καλύβας ἐνδεῶν
καὶ οἴκους ἡγεμόνων.
Λαοὺς ἰδύνω παμπληθεῖς·
ἀφαίρεσον τὸ κράνος...
Δὲν μ' ἐννοεῖς;... Εἶμαι τὸ πᾶν·
Θεὸς δὲν εἶμαι μόνον.

[Τῶ πρώτῳ λύτῃ δωρηθήσεται ἡ «Μάνα τοῦ Γενιτσάρου» ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ἀντωνιάδου.].

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

['Ἴδε Ὀδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

		Ο		
	ΛΟΣ	ΝΕΙ	ΓΑΣ	
ΒΙΣ	ΝΟ	ΡΕ	ΝΑ	ΒΙΣ
	ΔΟΥ	ΒΟΛ	ΚΟΣ	
		Ο		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε μεγάλων ποταμῶν.

β'.) Πρόβλημα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑωσφόρου

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἰς τὸ ἴδιον σχῆμα οὕτως ὥστε ὁριζοντίως, καθέτως καὶ διαγωνίως, παντοῦ, τὸ ἄθροισμα νὰ εἶνε 15.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Logogriphe

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσάυγῆς

Mon premier est un prénom;
Mon second est la contraire d'oui;
Mon tout est nn petit oiseau.

Λύσεις τοῦ 8ου φύλλου

α'.) Ρώμη, Νεάπολις, Τουρῖνον, Βολωνία.—β'.) Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς 188 χωρισθῇ εἰς τὸ μέσον διὰ μιᾶς ὁριζοντίου γραμμῆς, θὰ γίνῃ $^{100}/_{100}$, ἤτοι ἴσος μὲ τὴν μονάδα.—γ'.) Πάτμος - ἀτμός.—δ'.) Chien qui aboie ne mord pas.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἶδε ὁ δάσκαλος τὸν Γιάννη
Ποῦ ἔζωγράφιζε κρυφὰ
Καὶ τὸν ρώτησε τί κάνει...
Καὶ ὁ Γιάννης τοῦ ἀπαντᾷ:
— Σᾶς; εὐχαριστῶ, καλά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικ. τοῦ τῆς Αὔριον

*
* *

— Καινούργιο σπίτι κτίζει ὁ πατέρας σου;
— Ἀμ τί; παληὸ ἤθελες νὰ κτίζῃ;!!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 31ην Ἰανουαρίου 1917.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

Ὁ ἀποκλεισμός, δυστυχῶς, ἐξακολουθεῖ. Αἱ προθεσμίαι ἑπομένως τῆς ἀνανεώσεως τῶν Ψευδωνύμων καὶ τῆς ἀποστολῆς σημειώσεως διὰ τὰ Εὔσημα τοῦ 1916, *παρατείνονται μέχρι τέλους Φεβρουαρίου*. Ἂς ἐλπίσωμεν κοὶ ἂς εὐχηθῶμεν νὰ μὴ γίνῃ ἀνάγκη καὶ νέας παρατάσεως.

Ὁ *Μέλλων Δόκιμος*, μανθάνων ὅτι τὸ χαρτὶ ἀνεβαίνει ὁλοὲν εἰς δυσθεώρητα ὕψη καὶ εἰκάζων ὅτι αἱ εἰσπράξεις μου, ἕνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ, θὰ εἶνε πολὺ ἠλαττωμέναι, μὲ συμβουλεύει, διὰ νἀντιμετωπίσω τὴν περίσταοιν, νὰ ὑψώσω τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου εἰς 15 ἢ 20 λεπτά, καὶ τὴν συνδρομὴν ἀναλόγως. Καὶ προσθέτει: «Νὰ εἴσαι βεβαία, ὅτι ὅλοι ποῦ σὲ διαβάζουν, ὄχι 20 λεπτά, ἀλλὰ καὶ μιὰ δραχμὴ θὰ ἐπλήρωναν προθύμως». Τὸ ξεύρω, ἀλλά... τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, τὸ δὲ βαλάντιον ἀσθενές. Ἴσως πολλὰ παιδιὰ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ οἰκονομοῦν 20 ἢ 15 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα διὰ «Διάπλαοιν»· καὶ γι' αὐτὸ νομίζω, ὅτι μόνον μὲ τὸ ξεσπάθωμα θἀντιμετωπίσω τὴν περίσταοιν. Ξεσπαθώνετε λοιπὸν ὅσο μπορεῖτε. Ἔχετε μάλιστα ὑπ' ὄψει σας, ὅτι ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα, τὸ χαρτὶ ἐπεδρύνθη ἀκόμη μὲ 9 δραχμ. τὴν δεσμίδα τῶν 500 φύλλων. Κ' ἔχει ὁ Θεός...

Ὁ *Νικητὴς τῆς Αὔριον* παρατηρεῖ, ὅτι τὰ θέματα πολλῶν κομματιῶν, ποῦ ἐδημοσιεύθησαν κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, δὲν εἶνε διὰ παιδιά, δὲν ἔχουν παιδαγωγικὴν βάσιν, ἢ τουλάχιστον εἶνε δυνόνητα διὰ μικροὺς ἀναγνώστας. Δὲν ἔχει ἄδικον. Καὶ ἡ παρατήρησις αὐτὴ μὲ κάμνει νὰ ἐπαναλάβω τὴν παλαιάν μου σύσταοιν: Γράφετε ἁπλούστερα, εὐκολώτερα καὶ παιδαγωγικώτερα πράγματα. Ἔχετε ὑπ' ὄψει σας καὶ ἀπὸ ποίους θὰ διαβασθῆτε,.. Ὅσον διὰ τὸ «Ρόδο καὶ Μνῆμα», ὄχι, εἰς τὸ χειρόγραφον δὲν ἐσημειώνετο ὅτι ἦτο μίμησις τοῦ Οὐγγώ.

Μὲ χαρὰ ἐδιάβασα τὸ γράμμα σου, *Ἱεροολοχίτη*. Γράφε μου λοιπὸν κάπου-κάπου. Εὔχομαι στὸν ἀδελφό σου περαστικά. Ὅσο γιὰ τὸ Π. Πνεῦμα, δὲν ἔχει πολὺ ἄδικο... Στεῖλέ μου κανένα καλλίτερο.

Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, χαίρω πολὺ ποῦ ἔγεινες καλά. Θὰ συστήσω τὴ μέθοδό σου καὶ στοὺς φίλους μας: Τὸ κρίθινο ψωμί, ποῦ μυρίζει ἄσχημα, τὸ τρώγει κανεὶς χωρὶς νὰ μυρίζῃ, καὶ τότε... δὲν τοῦ μυρίζει καθόλου!

Ναί, *Ρωβύρε*. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 96 Μαγικὴ Εἰκὼν ἐδημοσιεύθη μ' ἕνα λάθος ποῦ τὴν κάνει ἄλυτη: ἀντὶ *Πόπη* θέλει *Πίπη*. Θὰ τὴν ἀκουρώσω.

Ὁ μικρός μου *Λελὲς* μοῦ γράφει, ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ ἰδῇ τὸ τελευταῖο παραμύθι τῆς Κυρὰ-Μάρθας. Μπᾶ, μὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολοι Δυὸ-τρεῖς δοκιμὲς ἀκόμη, καὶ θὰ τὸ λέῃ νερχκι!

Γυθειοτάκι, σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια. Παρατηρῶ ὅτι ἔχεις πολλὰ μαθήματα, ἀλλὰ παρατηρῶ ἀκόμη ὅτι ἡ ζωή σου εἶνε κανονισμένη σὰν ρολόγι. Γι' αὐτὸ ἔχεις καιρὸ νὰ μοῦ γράφῃς καθ' ἑβδομάδα, ἐνῷ ἄλλοι μὲ λιγώτερα μαθήματα, δὲν τὸ κατορθώνουν.

Ἔχει δίκηο. *Ἐγγλεζάκι*. Ὁ Ἀρχιμήδης δὲν ἔκαυσε τὸν στόλον τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ τῶν Ρωμαίων, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Συρακουσῶν ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου Μαρκέλλου, τὸ 212 π. Χ.

Ὄχι, *Ὑπερασπιστὰ τῆς Σπάρτης*, ὁ Κύρος Σμίθ θἀνευρεθῇ πολὺ γρηγορώτερα ἀφ' ὅ,τι φαντάζεσαι· καὶ αἱ περιπέτειαι ποῦ θὰ παρουσιασθοῦν, εἶνε πολὺ διαφορετικαὶ ἀφ' ὅ,τι ὑποθέτεις. Ἔχε ὑπομονήν· ἡ «Μυστηριώδης νῆσος» θὰ σᾶς παρουσιάσῃ πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκπλήξεις· ἀλλὰ χρειάζεται ὑπομονή. Ὁ Βέρν, βλέπετε, δὲν βιάζεται καθόλου.

Αἱ ἀπορίαι σου, *Α. Πρωτοπ.*, εἶνε ὅλαι σοφίσματα καὶ λογοπαίγνια, παλαιόθεν γνωστὰ ἀλλὰ καὶ παλαιόθεν ἀνῃρημένα. Δὲν ἔχω βέβαια τόπο νὰ τὰς ἐξετάσω ἐδῶ ὅλας. Ἀλλὰ θὰ περιορισθῶ σὲ μιά, διὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀξίαν ὅλων. Λέγεις: ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶνε *πανταχοῦ παρών*, πῶς δὲν *εὑρίσκεται* καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν κακῶν;—Ποιός σοῦ τὸ εἶπε; Εἰς κάθε ψυχήν, εἰς κάθε ἄνθρωπον εὑρίσκεται ὁ Θεός. Ὁ «κακὸς» μόνον δὲν τὸν βλέπει, δὲν τὸν αἰσθάνεται, δὲν τὸν ἀναγνωρίζει. Καὶ αὐτὸ εἶνε βέβαια ἄλλο πράγμα. Δὲν ἄκουσες ποτέ, ὅτι ἕνας κακὸς ἔγεινε καλός; Τί σημαίνει αὐτό; ὅτι ἐγνώρισε τὸν Θεὸν ποῦ ὑπῆρχε μέσα του.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μυγκέ*, *Ἄλκης*, *Χρυσόστρεφη Ἐλπίδα*, *Θαλασσοπόρος τῶν Κυκλάδων*, *Ἀεράκι τοῦ Βοσπόρου*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* καὶ *Ἀγριόπαπια*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Ὁ κ. Φαίδων (Γρηγόριος Ξενόπουλος) εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως ὅλους καὶ ὅλας ποῦ τὸν εὐχήθηκαν διὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτήν του.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἤθελα νἄμουν βασιλεύς».—«Ἡ παλιὰ μου σάκκα».—«Καλωσύνη».—«Ἀθῆναι, κτλ.—«Ἀνέκδοτον τοῦ Μιαούλη» κτλ.—«Βοηθεῖτε τὸν Τυφλόν».—«Σωστὴ ἰδέα ἑνὸς τρελοῦ».—«Ὁ φαρᾶς».—«Γεννηθήτω φῶς».—«Φαιδρά».—«Στὸν Ἴουλο Ἀντώνιο». — «Τὸ κλεμμένον ὡρολόγιον».—«Τὸ ψωμί».—«Ὁ Πάστερ καὶ τὰ μικρόβια».—«Ἀνέκδοτον ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου».—«Ἡ πρωτοχρονιὰ τῆς Μικρασιατοπούλας».—«Ὁ χωρικός».—Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης σελίδος :—«Ροδόφυλλα». Τὰ πρῶτα ποῦ μοῦ ἔστειλε τὸ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, προοιωνίζαν συνέχειαν ὡραιοτέραν. Δὲν λέγω ὅτι καὶ αὐτὴ εἶνε κακή, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅ,τι ἤλπισα. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 μοῦ φαίνεται τὸ καλλίτερον.—«Δύο Ἥρωες» Σωστὰ τὰ συμπεράσματα κ' εὐφυῶς διαλεγμένα τὰ παραδείγματα. Ἀμφιβάλλω μόνον ἂν ὁ Β. ἀξιωματικὸς θὰ ἐπεριφρονεῖτο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, γνωρίζοντας πλέον ὑπὸ ποίους ὅρους παρέβη τὸν λόγον τῆς τιμῆς.—"Ὁ Ἄλκης μοῦ ἔστειλε ἀρκετὰ ποιήματα. Ἐδιάλεξα ἀπὸ τὴς «Λευκὲς Νύκτες» τὸ καλλίτερον, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶνε μέτριον, καὶ τὸ Waterlo, τὸ ὁποῖον εἶνε ἔξοχον. Πραγματικῶς, εἰς τὸ Βατερλὼ ἡ Νίκη ἐγκατέλειψε τὸν Ναπολέοντα, ὄχι ὅμως καὶ ἡ Δόξα.—«Ταξείδια μὲ τὴ φαντασία». Λεπτὴ σκέψις κ' εὐγενικὸ ὕφος. Τὸ σχέδιο μόνον δὲν εἶνε τόσο καλλιτεχνικό.—«Ἀπὸ τὰ Φαιδρά», νοστιμώτατον.—«Π. Πνεύματα» ὅπως πάντα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν:—ὁ *Ἥρως τῆς Γραβιᾶς* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, ἡ *Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ*, *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Λατρευτὴν Πατρίδα*—ὁ *Κυματοθραύστης* (0) μὲ *Ἴριδα*, *Μαχμουρλοῦ*, *Βασίλειον Βουλγαροκτόνον*, *Σπαθὶ τοῦ Κωνσταν-*

τίνου, Ρεζεντᾶ'—τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (0) μὲ ὅλα τὰ *λουλούδια* καὶ *φυτά*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται. ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκριν́όμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα : *Λευκὸς Ἀετός*, ἀ. (ΑΛ). *Πατριωποῦλα* κ. (ΚΑ). *Ἰούλιος Καῖσαρ*, ἀ. (ΝΙΠ). *Κουκλίτσα*, κ. (ΕΚ). *Ἑλκυνθος*, ἀ. (ΓΚ). *Μέλλων Δόκιμος* ἀ. (ΑΠ).

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἕλληνα Νικητὴν* (ἔστειλα· ὁ ἀριθμός σου εἶναι 275.) *Δοξαμένας Ἀθήνας* (διὰ τὸ ἰδικόν σου πρόκειται·) *Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν* (ὄχι, τὸ 6' τοῦ Ξεσπιθ. δὲν ἐξουδετερώνει τὸ Ἀθρόον·) *Σόλωνα Γ. Β.* (ποῦ νὰ θυμοῦμαι μὲ τόσα ποῦ λαμβάνω ; Ἴσ ;; ἐνεκρίθη, ἀλλὰ δὲν ἐκληρώθη·) *Β. Βορ.* (καλὸν εἶνε ἀλλὰ ἡ γλῶσσα ἀκατάληλος διὰ διήγημα·) *Ἄρην* (τὰ ἔλαβα·) *Κόρην τῶν Κυμάτων* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ δι' αὐτὸ ποῦ μοῦ γράφεις·) *Παγκόσμιο Ὄνειρο* (εὖγε γι' αὐτὲς τὴς ὡραῖες ἐκδρομές· γιὰ τὸ ἄλλο, δὲν ἔχεις δίκηο· ἅμα ἀρθῇ ὁ ἀποκλεισμός, νὰ ἰδῇς τί κίνησι θὰ ἔχωμε·) *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Πατριωποῦλαν* (χαίρω πολύ· ἔστειλα·) *Λευκὸν Ἀετὸν* (ἐννοεῖται· εἰς τὴν ἀπάντησιν εἰμπορεῖς νὰ σημειώνης ὅλας τὰς λέξεις ποῦ νομίζεις ὅτι ταιριάζουν.·) *Ξεπεσμένον Λόρδον, Κυματοθραύστην Βράχον, Ἄλκην*, κτλ. κτλ.

Ἥρωα Βελισσαρίου, Χρυσόφτερην Ἐλπίδα, Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς (ἐλήφθησαν καὶ τῶν τριῶν μαζί.)

Μικρὸν Ἀχαιόν, Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς, Γαρδένιαν, Μεγάλην Ἑλλάδα, Φιλόπατριν Ἑλληνοπούλαν (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

Ἐωσφόρον, Θρίαμβον τοῦ Δικαίου, Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Τιάρκον, Ψαριανόπουλο, Ἀθάνατο Ναυτάκι, Διάττοντα Ἀστέρα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***30ὴν Ἰανουαρίου***, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου.

116. Λεξίγριφος

Μιὰ πρόθεσις δισύλλαβος
Μὲ σχῆμα συνηνώθη
Καὶ κληρικὸς κατώτερος
Εὐθὺς ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Σ. Κουβαρᾶ.

117. Μεταγραμματισμὸς

Σχῆμα γεωμετρικὸν
Ἕνα γράμμα του ἀλλάζει
Καὶ τοῦ πλαίου στὸ λεπτὸν
Μέρος σοῦ παρουσιάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἱππότου

118. Στοιχειοτονόγριφος

Εἶμαι ὄνομα Ἀποστόλου.
Ἂν τὴν κεφαλήν μου κόψῃς
Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς,
Εἰς τὰς χεῖρας τῶν ποιμένων
Πήγαινε νὰ μὲ ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

119. Πυραμίς

\+ =Οἱ σταυροὶ ἀρχαία Θεά.
* + * =Ἐπίρρημα τόπου.
* * + * * =Μέγα πτηνόν.
* * * + * * * =Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
* * * * + * * * * =Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

120. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀρχαῖον βασιλὲ ἀνεγραμμάτισα
Κι' ἀστερισμὸν γνωστὸν σοῦ ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρεως

121. Ἐπιγραφή

Δ Α Ε Α
Η Α Β Τ
Α Α Α Σ
Τ Τ Τ Ι
Η Σ Α Τ
Μ Ι Λ Λ

Ἡ ἀνάγνωσις ζητεῖται
Τῆς Ἐπιγραφῆς αὐτῆς.
Μ' ἂν προσέξετε, θὰ ἰδῆτε
Πῶς διαβάζεται εὐθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαγγ. Ι. Μακρυμιχάλου

122—126. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο κατὰ σειρὰν* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς *φωνήεντος*, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Βόλος, διαπόρευσις, αὐλός, βοῦς, ροῦς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν

127. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον μυθικὸν ἥρωα.

1, Ἀρχαία ποιήτρια· 2, Ἐπίσημος Τρώς· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Υἱὸς τοῦ Δαυΐδ· 5, Μία τῶν Γοργόνων· 6, Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου· 7, Ἥρως Ἀργοναύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτευμένο Συριανάκι

128. Φωνηεντόλιπον

πλλ - λγ - πλλ - ψμμτ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως

129. Γρῖφος

τ'
τ' ωδ' τ'
τ'

πα
πα τρι πα
πα πα

δ :: φιλτ R ὄν.

πα

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρυμιχάλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 46 φύλλου.

590. Περικλῆς (περί, κλεῖς.)—591. Σύμπασύ, μή.)—592. Πνός - νυξ.
593. Ξ Ι Φ Ο Σ 594. Ν Ε Σ
Ι Σ Ω Σ Ε Σ Υ
Φ Ω Σ Μ Π Κ
Ο Σ Τ Α Μ Ε Σ Ι Σ
Σ Λ Ρ Σ
Ε Ο Ι
Π Σ Σ

595. Ὁ χαλκός, ἡ Χαλκίς.—596 - 600. Διὰ τοῦ Λ: *Ἅλγος, Μῆλος, παλμός, πῖλος, ἅλμη*.—601. ΝΕΣΣΟΣ (Νεῖλος, κΕράσιον, ΝεΣτωρ, ΜεΣήνη, ΣίφνΟς, κάπροΣ.)—602. Βία μηδὲν πράττειν.—603. *Νενίκηκάς με, Γαλιλαῖε!* (ν' ἐν οἴκοι - κ' - ας μὲ γα - λιλαῖε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ π α χ έ α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ ί α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὸς σ τ ί χ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἐξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[ΙΖ'—52]

Μία Τρελλούλα, τὸ γράμμα σας παρέπεσε καὶ τὸ ἔλαβα μόλις προχθές. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψετε. *Ἐθνικὸν Ὄνειρον.*

[ΙΖ'—53]

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
Ἄσπρο! Νίκη! Θρίαμβος!

[ΙΖ'—54]

Ψηφίσατε πάντες τὸ ὄντως ὑπέροχον ψευδώνυμον
ΠΑΤΡΙΣ
ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τοῦ συλλόγου
"ΑΡΗΣ,,

[ΙΖ'—55]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΡΗΣ,,

Ἱδρύθη ἐν Ἀθήναις κρατιστάτος σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ὁ **„ΑΡΗΣ"**, σκοπῶν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως διὰ τοῦ ξεσπαθώματος καὶ τῆς ἐγγραφῆς ἀπόρων, τὴν συνένωσιν τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς καὶ τὴν κατὰ τὰ δημοψηφίσματα ψήφισιν τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων.

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν
Γενικὸς Ἀρχηγός: **ΠΑΤΡΙΣ**
Πρόεδρος: **ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ**

ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ***Μηνιαία*** λ. 20. ***Τρίμ.*** λ. 50.

Ζητοῦνται πανταχόθεν δραστήριοι ἀντιπρόσωποι ψευδωνυμοῦχοι καὶ μή.

Διεύθυνσις: Πάνου Θ. Λογοθέτην, ὁδὸς Κουμουνδούρου 27, Ἀθήνας.

Ὁ σύλλογος **"ΑΡΗΣ,,** κατέρχεται εἰς τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1916 δι' ὑπερόχων ψευδωνύμων, ὧν ἡ καλαισθησία καὶ ἡ ὑποστήριξις τῶν φίλων ἐξησφάλισαν ἤδη τὴν νίκην.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ "ΑΡΕΩΣ,,
ΠΑΤΡΙΣ
ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

Καὶ τώρα τίνος χεὶρ δὲν θὰ ψηφίσῃ τοιαῦτα ψευδώνυμα γεμάτα ἀπὸ πατριωτισμόν, ποίησιν, καὶ καλαισθησίαν; Εὐελπιστοῦντες ὅτι πάντες θέλετε ἐκδήλως μᾶς ὑποστηρίξει, εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς ἐκ τῶν προτέρων.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 25—31 Ἰανουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Σ. Β. Ζήσης, Γ. Ν. Μητσόπουλος (δίς), Τριαινα τοῦ Ποσειδῶνος, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Ἕνας Χωρὶς Ὑπογραφήν, Π. Α. Ἀλεξόπουλος, Διαμάντω Τραγοπούλου, Δ. Π. Μπακούλας, Σταυρούλα Κατσούλη, Ι. Πελεκάνος, Κ. Σ. Ξαρχάκος, Ἐλενίτσα Καζαμάνη, Γ. Ε. Σιμάτος, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Ἀναστασία Π. Νικολαΐδου, Ἄλκης, Νίτσά Χ. Βατοπούλου, Π. Θαλασσινός, Μ. Πλέσσας, Καλλιάντζαρος, Ι. Ἀνδρεόπουλος, Ἔρμ. Μπάουμανν. Ἑρριέτα Μπάουμανν, Κλάρα Μπάουμανν, Ἐφν. Χάρτμαν, Γερμανόπαις, Γ.Ε. Ὄλσσεν, Σπ. Βλαστός, Ἑλένη Ἠπίτη, Ζωὴ Ἠπίτη, Ἰω. Δ. Καποδίστριας, Ἀγριόπαπια, Ν. Γ. Κουτούης, Βασ. Ι. Κόλιας, Λ. Λιάμπης, Κ. Μ. Εὐαγγελίδης, Βλ. Γ. Βαλασσόπουλος, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Θ. Η. Ἀντωνάτος, Θ. Γιαννουλόπουλος, Ἑλληνόπουλο, Κ. Ἀγραφιώτης, Ἰδεώδης Ἑλλάς, Ν. Μ. Βαλέρης, Μ. Ι. Βιαγκίνης.

ΒΟΛΟΥ: Ζαχ. Λεβῆς.

ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Μ. Μ. Κουτσοῦκος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Δ. Ι. Βεργοιόπουλος, Ν. Σωτηρόπουλος.

ΚΑΡΛΙΤΣΗΣ: Ν Γ. Τσικρίκης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Θ. Πολυζωγόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφῆς Βασιλεύς.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Β. Δ. Βασιλούνης.

Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ: Α. Σαπουνάκης, Ι. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Κατίνα Ἀγγελοπούλου, Σοφία Ἀγγελοπούλου, Χαριτίνη Ἀγγελοπούλου, Λ. Π. Νικολόπουλος, Χαρίκλεια Δ. Γιογκαράκη, Ἑλένη Γιαννακοπούλου, Ἀναστασία Γιαννακοπούλου, Μπέμπη Γρ. Καλλιμανοπούλου, Μαριάνθη Γ. Δαρίτση. Τιτίνα Δ. Κοντιάδου, Ἀφροδίτη Χ. Σοφῆ, Ἔλλη Γ. Δαρίτση, Μαρία Παπαγιαννοπούλου, Μαρίνα Χ. Τριάντη, Ἔλλη Χ. Τριάντη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰω. Κ. Κούρταλης, Δημ. Α. Πατσουλῆς, Σπ. Β. Βαλσαμίδης, Εὐστ. Νεστορίδης. Μ. Φωκᾶς, Ἰω. Γ. Σπηλιόπουλος, Κ. Ε. Στράγκας, Σπ. Ι. Δούκας, Στ. Δ. Κατράκης, Ἰω. Χ. Στρατηδάκης, Μαριάνθη Ἀντζακλῆ. Α. Μ, Ἀλεξίου, Ἀντωνία Χ.Κορωναίου, Ι. Μ. Βαλμάς.

ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Πιτσινᾶς, Ἰω. Μ. Τερζόπουλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γαρδένια. Ρεμβώδης Κόρη, Γαζία, Μιράντα, Μυρσίνη.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀναστ. Ν. Βλάχος, Ἀλεξ. Ν. Βλάχος, Ἰω. Σ. Τζάννες.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Π. Γ. Μπεκρῆς, Α. Χ. Λεμπέσης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες Γ. Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΛΙΑΜΠΕΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Δημητσάνῃ καὶ ΣΠΥΡ. Β. ΒΑΑΣΔΜΙΔΗΣ ἐν Πειραιεῖ οἱ ὁποῖοι ἐνεγραφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . δρ. 8.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . » 4,50	Ἑξάμηνος . » » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Δ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. Δ. 10. Ἐξωτερ. Δ.15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος *Ἐν Ἀθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1917* *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 11*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἀδύνατο νὰ συνομιλοῦν. Ἡ βροχὴ δὲν ἔπεφτε τόσο ραγδαία, γιατὶ ὁ ἄνεμος τὴν ἔκανε σκόνη· ὁ ἄνεμος ὅμως ἦταν φοβερός.

Εὐτυχῶς ποῦ φυσοῦσε ἀπὸ τὰ νοτιοανατολικὰ κ' ἐπομένως τὸν εἶχαν ἀπὸ πίσω. Τὸν ἄμμο ποῦ ἐσφενδόνιζε μὲ δύναμι, καὶ ποῦ ἀλλοιώτικα θὰ ἦταν ἀνυπόφορος, τὸν ἐδέχοντο στὴ ράχι. Ἔτσι μποροῦσαν νὰ προχωροῦν, σχεδὸν ἀνενόχλητοι, φτάνει νὰ μὴν ἐγύριζαν πίσω τὸ πρόσωπό τους. Μόνο ποῦ τοὺς ἔσπρωχνε ὁ ἄνεμος κι' ἀναγκάζεντο νὰ τρέχουν περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἤθελαν, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ρίχνῃ κάτω. Ἡ μεγάλη ὅμως ἐλπίδα ἐδιπλασίαζε τὴν δυναμί τους, γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἐπήγαιναν στὴν τύχη. Ἦταν σχεδὸν βέβαιοι, ὅτι ὁ Νὰβ ξαναβρῆκε τὸν κύριό του καὶ ὅτι αὐτὸς τοὺς ἔστειλε τὸ πιστὸ σκυλί. Ὁ μηχανικὸς ὅμως ἤταν ἄραγε ζωντανός, ἢ μήπως ὁ Νὰβ προσκαλοῦσε τοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ θάψουν τὸ νεκρό τους;..

Ἀφοῦ ἔστριψαν στὴ γωνία τοῦ γρανίτινου τοίχου κι' ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ δεχθοῦν καμμία πέτρα κατακέφαλα, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Σπίλετ ἐσταμάτησαν γιὰ ν' ἀναπνεύσουν. Ὁ λόφος ἐκεῖνος τοὺς ἐπροφύλαγε ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ μπόρεσαν νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τρέξιμο ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας. Ἐκεῖ μποροῦσαν νὰ μιλοῦν καὶ νὰ κουγωνται. Ὁ Χάρμπερτ ἐπρόφερε τότε πολλὲς φορὲς τὸ ὄνομα τοῦ μηχανικοῦ καὶ ὁ σύλλος ἀποκρίνετο μὲ μικρὰ - μικρὰ γαυγίσματα, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τοὺς πῇ, ὅτι ὁ κύριός του εἶχε γλυτώσῃ.

— Δὲν ἐσώθηκε ὁ Κύρος Σμίθ; ἔλεγε ὁ μικρὸς· ἀλήθεια, Τόπ, δὲν ἐσώθηκε;

Κι' ὁ σκύλος ἐγαύγιζε ὁλοένα.

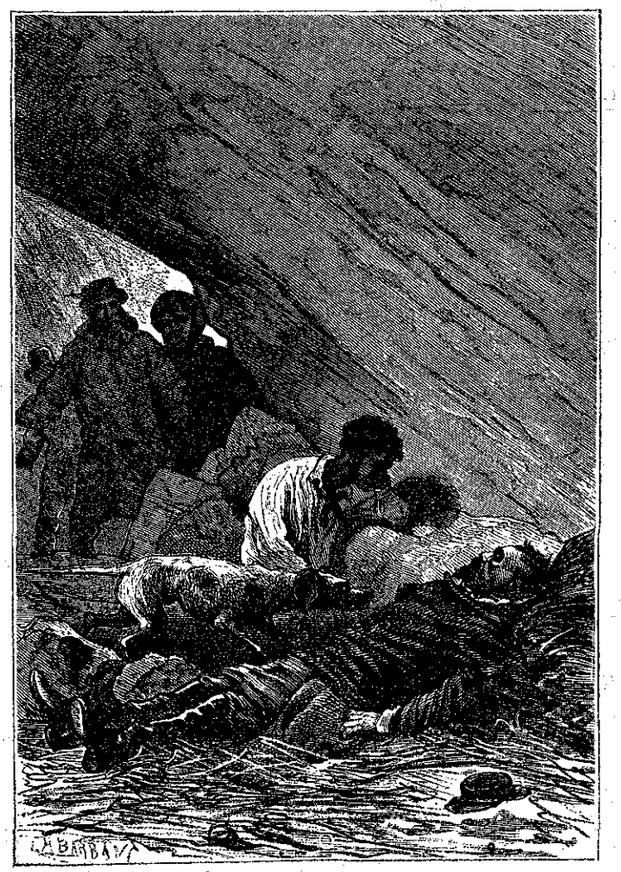

«Καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ ἦταν τοῦ Κύρου Σμίθ...» (Σελ. 86, στ. α'.)

Ἐξακολούθησαν τὴν πορεία τους. Ἡ ὥρα ἦταν δυόμισι. Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰνεβαίνῃ κ' ἡ παλίρροια αὐτή, μὲ τὸ σπρώξιμο τοῦ ἀνέμου, ἀπειλοῦσε νὰ γίνῃ πολὺ δυνατή.

Τὰ μεγάλα κύματα ἐκροτοῦσαν στὸ φράκτη τῶν σκοπέλων καὶ τὸν κτυποῦσαν μὲ τέτοια ὁρμή, ὥστε πολὺ πιθανὸν νὰ ἐσκέπαζαν καὶ τὸ νησάκι, ἐντελῶς ἀόρατο ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἔτσι ὁ φυσικὸς κυματοθραύστης δὲν ἐπροστάτευε πιὰ τὴν ἀκτή, ἐκτεθειμένη ὅλη στὴ μανία τῆς θάλασσας.

Ἐν τούτοις ὁ ναύτης κι' οἱ σύντροφοί του, σκυμμένοι μὲ τὰ νῶτα στὸν ἄνεμο, ἀκολουθοῦσαν τὸν Τόπ, ποῦ ἐπροχωροῦσε ἀδιστάκτως. Δεξιᾷ των εἶχαν τὰ φρενιασμένα κύματα, καὶ ἀριστερᾷ των μιὰ σκοτεινὴ χώρα, ποῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ διακρίνουν τὴν ὄψι της. Τὴν ἐμάντευαν ὅμως ἐπίπεδη, σχετικῶς ὁμαλή, γιατὶ ὁ ἄνεμος ἐπερνοῦσε τώρα ἀπὸ πάνω τους χωρὶς νὰ ξαναγυρίζῃ, ὅπως συνέβαινε ὅταν κτυποῦσε τὸν γρανίτινο τοῖχο.

Ὡς τὴς τέσσερες τὸ πρωί, εἶχαν διατρέξῃ πέντε σχεδὸν μίλλια. Τὰ σύννεφα εἶχαν ὑψωθῆ λίγο καὶ δὲν ἐσύροντο ὥς τὸ ἔδαφος. Ὁ ἀέρας εἶχε γίνῃ λιγώτερο ὑγρὸς καὶ περισσότερο ψυχρός. Ὁ Πέγκροφ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Σπίλετ, ἀνεπαρκῶς προστατευόμενοι ἀπὸ τὰ φορέματά των, θὰ ἐκρύωναν πολύ, ἀλλὰ δὲν ἔλεγαν τίποτα. Ἦταν ἀποφασισμένοι νὰκολουθήσουν τὸν Τόπ ὥς ἐκεῖ ποῦ θὰ τοὺς ὡδηγοῦσε.

Στὴς πέντε ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ. Ὁ ὁρίζων τῆς θάλασσας ἐφάνηκε καθαρὰ καὶ ὁ ἄφρὸς τῶν κυμάτων ξανά-

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι